

—bülten

<http://acilbulten.net>
Sayı: 14/TEMMUZ 2023

Röportaj:
Bilginin Işığı

İlk durak
Göbeklitepe'nin Şehri:
Şanlıurfa

Haber:
ATAŞ 2023
ASİSTAN HEKİMLERİN
EĞLENEREK BİLGİLERİNİ
TAZELEDİĞİ EŞSİZ PLATFORM

Yaşam:
Yıkıntılar arasında
Hatay ile tanışmak

Türkiye Acil Tıp Derneği
"Acil Tıp Bülteni" Dergisi
Yayın İlkeleri

1. TATD "Acil Tıp Bülteni" dergisinde yer alan haberler, abartıdan uzak, sansüresüz objektif bir biçimde, haberin özüne bağlı kalınarak kamuoyuna iletilir.
2. Dergi ekip üyeleri, bu görevleri sırasında;
 - a. Mesleki çatışma ve Türkiye Acil Tıp Derneği itibarını sarsacak türden bir faaliyet ve organizasyon içinde olamaz,
 - b. Herhangi bir siyasi partide aktif görev alamaz.
 - c. Ülkemiz siyasi hayatına ait genel seçimlerin ve mesleki örgüt seçimlerinin öncesinde oylarının rengini açıklayarak okuru yönlendiremez,
 - d. Türkiye Acil Tıp Derneği'ni siyasi açıdan bağlayacak tavır takınamaz,
 - e. Meslek etik ve geleneklerine bağlı kalır.
3. Yayınlarımızda hiçbir kimse, dil, cinsiyet, din, ırk, milliyet, sınıf ve fiziki engelleri sebebi ile dışlanamaz, küçümsenemez, küçük düşürülemez.
4. Yayınlarımızda şiddet, kin ve düşmanlığı kışkırtıcı yazılara, haberlere yer verilemez. "Acil Tıp Bülteni" dergisi yürütücüleri, diğer basın yayın ve sosyal medya organlarında da bu konularda demeç ya da bildiri yapamaz.
5. Yayınlarımızda, herhangi bir kişi, kurum ve kuruluşa küçük düşürücü lakap ve yakıştırma yapılamaz. Hiç kimse, adli makamlardan yapılan kesin karar bildirimleri olmadıkça peşinen suçlu olarak gösterilemez. Yargı süreci devam etmekte olan olguların haberleştirilmesi sırasında dengeli ve yukarıdaki diğer yayın ilkelerini kapsayıcı tarzda hareket edilir.
6. Haber, röportaj ve yazılarımızda ilgilinin rızası dışında özel yaşamı, yayına konu edilemez.
7. "Acil Tıp Bülteni" dergi ve dijital platformu, Radyo ve Televizyon Üst Kurulu'nca (RTÜK) alınan yasakları ve yayın ilkelerini benimser, uygular.
8. Yayınlarımıza kaynak olan demeç, alıntılar; yanlış anlaşılmalara, kurum kuruluş ya da kişinin gülünç duruma düşürülmesine neden olacak şekilde özetlenmez, kaynak ve tarih açık olarak belirtilir.
9. "Acil Tıp Bülteni" dergisi, cevap ve düzeltme hakkına saygı duyar.

Türkiye Acil Tıp Derneği Adına İmtiyaz Sahibi
Serkan Yılmaz

Genel Yayın Direktörü
Serkan Emre Eroğlu

Editör
Ebru Ünal Akoğlu

Editör Yardımcısı
Fatma Selman

İçerik Editörleri
İbrahim Sarbay
Çeral Efe Aracı
Selin Tezel
Burcu Yılmaz
Şeyda Tuba Savrun
Asiye Müminat Çap
Adil Ocak
Çağlar Kuas
Halil Emre Koyuncuoğlu

Teknik Destek Editörü
İbrahim Altunok

Görsel-Grafik Editörü
Mümin Murat Yazıcı

Reklam Editörü
Sevilay Ünver

Sosyal Medya Sorumlusu
Sevcan Seçinti

İletişim
Aytül Kuşcu

www.ankaranobel.com

e-mail: info@ankaranobel.com

Genel Yayın Yönetmeni: Mehmet Ali Karaca
Yayıncı: Ankara Nobel Tıp Kitabevleri Ltd. Şti.
Sağlık 1 Sok. No: 17/D Sıhhiye / ANKARA

Yayıncı Sertifika No: 44436

Tel: 0312 434 10 87

Grafik Tasarım: Ankara Nobel Tıp Yayıncılık - Dizgi Birimi

Baskı / Cilt: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İvedik Mah. 1323 Cad. 28/4 Yenimahalle / ANKARA

Matbaa Sertifika No: 49889

İÇİNDEKİLER

5-7

İletişim: #hepbirlikte #dahaiyi olmak
İçin

Türkiye Acil Tıp Derneği
Basketbol Acil Ligi 4. Sezonu

9-14

6 Şubat Sabahı

33-36

Yıkıntılar arasında Hatay ile
tanışmak

16-19

Внимание! Внимание! (Dikkat!)

37-42

ATAŞ 2023
ASİSTAN HEKİMLERİN
EĞLENEREK BİLGİLERİNİ
TAZELEDİĞİ EŞŞİZ PLATFORM

20-22

İlk durak Göbekli Tepe'nin Şehri:
Şanlıurfa

43-50

DOĞANIN EN GÜZEL HALİ:
ALASKA

23-25

Gonca ile Hukuk Köşesi
Sağlıkta Şiddet ve Malpraktise İlişkin
Yeni Yasal Düzenleme

51-54

Bilginin Işığı

26-28

Tropik Tatil Meraklılarına
Mavi-Yeşil Bir Rüya: Seyşeller

30-32

Editörden

Sevgili Okurlarımız,

Pek çoğumuz için yaz mevsiminde yenilenme, dinlenme ve enerji depolama anlamına geliyor. Yoğun ve yıpratıcı bir çalışma sürecinin ardından hepimiz, elimize kitabımızı alıp bir sahil kenarının ya da yemyeşil yaylaların dinginliğini yaşamak, yeni bir yer keşfetmek, lezzetli bir yemeği denemek, farklı bir aktiviteye dahil olmak için sabırsızlanıyoruz.

Bu sayımızda, sizleri Dünya'nın farklı yerlerine götürmeyi amaçladık. Bol gezmeli bir Temmuz sayısı sizi bekliyor. **Alaska'dan Şeyseller'e; Venedik'ten Ukrayna'ya** farklı destinasyonlar hakkında Gezi rehberiniz olmaya çalıştık. Nasıl gidilir? Nerede kalınır? Neler yenir? Nereleri görmeniz gerekiyor?

Aralık ayı içerisinde gerçekleşen Türkiye Acil tıp Kongresi'ndeki farklı panelleri; aynı zamanda Medya Paneli'nde konuştuğumuz **Eda ZİNG** sizler için özetledi. Yine bizleri kırmayıp, yoğun programına rağmen konuştuğumuz olmayı kabul eden **Sunay AKIN** ile Türkiye'de hekimlik, oyuncak müzesi ve gelecekteki planları üzerine konuştuğumuz röportajımızı da zevkle okuyacağınızı düşünüyorum. Hukuk köşemizde derneğimiz avukatı Gonca Karakaptan **Sağlıkta Şiddet ve Malpraktise ilişkin yeni yasal düzenlemeleri** sizler için kaleme aldı.

Bu sene dördüncüsü tamamlanan **TATD Basketbol Acil Ligi'nin** şampiyonu belli oldu. **Burcu Yılmaz'ın** sizler için BAL hazırlık maçları ve final maçlarını özetlediği yazısını bu sayımızda bulacaksınız. Hazırlık ve organizasyon aşamasında sadece acil tıp asistanlarının yer aldığı, bir TATD klasiği olan **ATAS 2023** bu sene İstanbul'da gerçekleşti. **Kübra Çim** ATAS İstanbul'daki ortamı, yeni ATAB yönetim kurulu seçimlerini ve ATAS 2024'ün kazananını sizler için kaleme aldı. Halil Emre Koyuncuoğlu **Urfa'da Mecburi Hizmeti** devam eden acil tıp uzmanı **Emel Bozgüney** ile bölgede yaşadığı zorluklar, artıları ve eksileri üzerine konuştu.

6 Şubat depreminde yaşanan ve halen devam eden sorunları bir de bölgeye gönüllü olarak giden, orada çalışan acil tıp uzmanlarımızın tecrübelerinden öğrenelim istedik. **Nihat Danlı, Kerim Adar, Yaman Evren ve Ezgi Özgün** bizler için yaşadıklarını özetledi.

İyi okumalar dilerim.

Ebru Ünal Akoğlu
Editör

Eda Zing

1978'de İstanbul'da doğdu. Çamlıca Kız Lisesi'nin ardından Sakarya Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. 1996-2002 yılları arasında önce Yeni Yüzyıl ardından Sabah Gazetesi'nde görev aldı. 2005 yılından itibaren iletişim sektöründe çalışmaya başladı. Pek çok farklı sektörde kurum ve kuruluşlara danışmanlık hizmeti verdi. 2017 yılından itibaren ağırlıklı sağlık iletişimi alanında bireysel ve kurumsal danışmanlık hizmeti vermektedir.

İletişim: #HepBirlikte #Dahaİyi Olmak İçin

Bazen çok fazla sözcük gerekir minnetimizi ifade etmek için bazen de bir teşekkür yeter.

Ben de öncelikle yazının en başına bir teşekkür listesi eklemek istedim .Sağlığın iyileştirilmesi ve geliştirilmesi adına onlara çok şey borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Türkiye Acil Tıp Derneği (TATD) Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Serkan Yılmaz ve üyeler Prof. Dr. Serkan Emre Eroğlu, Doç. Dr. Bülent Erbil, Prof. Dr. Müge Günalp Eneyli, Prof. Dr. Murat Orak, Prof. Dr. Ayhan Özhasenekler, Prof. Dr. Haldun Akoğlu, Doç. Dr. Funda Karbek Akarca, Doç. Dr. Özgür Dikme, Doç. Dr. Özcan Yavaşı, Uzm. Dr. Murat Çetin nezdinde; tüm acil tıp hekimlerine en içten duygularıyla teşekkür ederim.

Sevgili Ebru Hocama da ayrı bir satır açmak istedim. Uzm. Dr. Ebru Ünal Akoğlu hem hekim hem de derneğin iletişim süreçlerini yönetmedeki başarısı ile bence ayrı bir yazı konusu...

“Gelecek Depremlerde bizi neler bekliyor?”

Nisan ayının son haftası 19. Türkiye Acil Tıp Kongresi & 6. TATD Kurs Günleri aracılığıyla, acil tıp camiası ile bir araya gelme fırsatım oldu. Türkiye Bilimler Akademisi üyesi **Prof. Dr. Naci Görür**, sağlık camiası akademisyenleri, iletişim akademisyenleri ve ulusal medya temsilcilerinin bir araya geldiği kongre, ana akım gündemin dışına çıkıp pratik yaşam ve deprem gerçeğini unutmamamız adına çok kıymetliydi. Kongre sürecinde, tıbbi içeriklerin yanı sıra, **“Gelecek Depremlerde #HepBirikte #Dahaiyi Olmak İçin”** başlığı ile gerçekleştirilen panel, afetlerde sağlık, arama kurtarma, barınma gibi elzem hizmetlerin yürütülmesinde yaşanabilecek sıkıntıların giderilmesi için planlamanın ne kadar önemli olduğuna bir kez daha vurgu yaptı. Panelin ardından yapılan röportajlarda 6 Şubat ve sonrası görev yapan hekimler yaşadıklarını NTV’den Melike Şahin ile paylaştı. Kongrenin tıbbi program içerikleri de eminim katılımcıları memnun etti. Eminim, diyorum çünkü 3 gün boyunca farklı salonlarda hayata geçirilen eğitim modüllerine katılım oldukça yüksekti. Açıkçası bugüne kadar farklı alanlarda gerçekleşen kongrelerdeki oturum ve eğitimlere katılım oranlarının düşüklüğü hep dikkatimi çekmiştir. Bu kongredeki programlara gösterilen ilgi ve yoğun katılım, program ve içeriklerin ne denli doğru hazırlandığının da sağlaması oldu.

İletişim adına yapılanlara kısaca değinmeden önce kongre kapsamındaki haber çalışmalarından da bahsetmek isterim. Demirören Haber Ajansı Sağlık Muhabiri Özlem Yurtçu Karabulut'un kongrede yer alan "Deprem Çalıştayı" sonrası servis ettiği haber başlıklarından ilki bölge acillerinde yaşanan sorunlar ve yapılması gerekenlerle ilgiliydi. Sarper Hoca'nın ilgili haberde de ifade ettiği üzere; 6 Şubat'tan beri deprem afeti ile karşı karşıya kalan 11 ilimize kalp masajı uygulanmaya devam ediliyor. Kendileri de deprezede olmasına rağmen; temel barınma ve güvenlik ihtiyaçları halen tam olarak karşılanmamış yüzlerce acil hekimi ve sağlık çalışanı, insan üstü bir çaba ile bölge halkına hizmet vermek için çalışıyor. Haber çalışması ve Sarper hocanın açıklamaları, bölgedeki acil hekimlerinin ve diğer sağlık çalışanlarının yaşadığı zorlukları ve özverili çalışmalarını kamuoyu gündemine taşımaya oldukça değerliydi. Umarım en kısa sürede hem hekimlerin hem de bölge halkının ihtiyaçları doğrultusunda kalıcı çözümler hayata geçirilir.

Yine aynı çalıştayda öne çıkan bir diğer konu ise Acil Tıp Uzmanı ve TATD Afet Grubu Sekreteri Doç. Dr. Sarper Yılmaz ve Doğa Çalışma Grubu Başkanı Dr. Öğretim Üyesi Ferudun Çelikmen'in dünyada ilk kez "çök-kapan-tutun" tekniği ile "cenin pozisyonunu" bilimsel olarak karşılaştıran araştırmasına yönelik çalışma oldu. Çalışma ile ilgili yapılan haber, günlük hayatımızı etkileyen bazı bilgilerin bize aslında nasıl yanlış aktarıldığını görmek açısından son derece önemliydi. Konunun ulusal medyada farklı pek çok mecrada yayılımı ise görünürlük ve etkileşim açısından TATD'nin bugüne kadar hayata geçirdiği medya iletişim çalışmalarının en etkililerinden biri olmasına da olanak sağladı.

Ve İletişim

İletişime ait anlatacak pek çok şey var. Kongrede gerçekleştirdiğimiz “Sağlık Alanında Sosyal Medya, Etik ve E-Profesyonelizm Üçgeni” başlıklı panel özelinde ve konuyu dağıtmadan şunları ifade etmek isterim: “İletişim biraz aşka benzer.” Her şeyiyle bizi etkiler ama kimse gerçek etkisinin bu denli büyük olduğunun farkında değildir. İhmal ederseniz yıkıcıdır, üzerine çok fazla düşerseniz hakiki anlamını ve etkisini yitirebilir. İletişimi geliştirmek ve kolaylaştırmak için farklı araçlar vardır. Medya bunlardan sadece bir tanesidir. İletişim profesyonelleri olarak bizlerin görevi; yapılar, kurumlar ve örgütler ile paydaşları arasında köprü işlevi görmektir.

Kim, Hangi kanal ile **Kime, Nasıl** bir etkiyle Ne söyler? Bu anlayışla iletişim adına **Nerede** ve **Ne Zaman Ne Yapmamız** gerekliliği ile iletişim biliminin derinliklerine yol almanız dileği ile...

Uzman Doktor Nihat DANLI

15 Yaşında başladığım sağlık meslek lisesi ile girdiğim sağlık camiasında, paspas işleri dahi her seviyede görev yapmış, çekirdekten veya çıraklıktan yetişme bir sağlık personeli olmaktan gurur duyan bir meslektaşınızım. 1999 yılında Hacettepe Üniversitesi Acil Tıp Kliniği'nden uzmanlığımı alıp Muş Devlet Hastanesinde mecburi hizmetimi tamamladım. Halen Ankara Sincan Devlet Hastanesinde, sefil ama bir o kadar da acil tıbbın bir ferdi olmaktan gurur duyan bir acil tıp uzmanı olarak görevime devam ediyorum. Acil servis, benim gibilerin ruhuna işlemiştir. Benim için acil, bir hayat tarzı olup 'Acil yaşadık ölümümüzde acil olacak'' diye tarif etmekteyim. Bu nedenle, **ACILIN TÜRKÜSÜ**'nü hem yaşıyor hem de söylüyorum.

6 ŞUBAT SABAHI

"Fakat bir daha uyuyamadılar..."

5 Şubat akşamı her zamanki gibi güzel bir güne uyanmak üzere uykuya dalmışlardı. hayallerinin gerçekleşmesi ve sabah doğacak güneş eşliğinde sevdiği kalplere yeniden kavuşmayı diledikleri duaları eşliğinde.

"Bir daha uyanamadılar..."

Kimileri de uyuyanların sağlığı veya güvenliği için uyumamayı tercih etmişti .Sabah olunca sevdiklerine kavuşup ,görevini ifa etmenin mutluluğu ile huzur içinde uyumayı hayal ederek.

6 Şubat sabahı kimileri uyanamamış, uyananlar ise sevdiği kalplerin telaşına düşmüştü. Gece Uyanık yakalananların gözleri ise canlı şahidi olmuştü tüm olan bitenlere. Saniyeler saatlere dönüşmüştü o gözler için. Uzakta olan bizlerin ise bedenimiz yatağımızda, fakat kalplerimiz asrın felaketinde uyanmıştık. Gelen her yeni haber ile neler olduğunu, felaketin boyutunun ne kadar vahim olduğunu tahayyül etmeye çalışıyorduk. Nutkumuz

tutulmuş, konuşmak bile istemiyorduk. Bizzat yaşamış, sevdiklerini kaybetmiş olanların içinde bulunduğu halet-i ruhiyelerini hayal etmeye çalışıyorduk. Ama nafiye.

Tüm ülke tek vücut olmuş deprem bölgesine akmaya başlamıştı. ilk iş olarak gönüllü yazılmış olarak bulduk kendimizi. Felakete nöbette uyanık olarak şahit olmuş meslektaşlarımızın, güneşi nasıl karşıladıklarını, bir yandan kan ter içinde yaralılara yardım ederken diğer yandan da ayrı kaldığı çocukları, eşi, anne/babası veya diğer sevdiklerine ulaşmaya çalışırken içine düştükleri durumu hayal etmeye çalışıyor, bir an önce yanlarında olmak için can atıyorduk.

Felaketin ilk günlerinde gidememiş olsam da ilk fırsatta gidebilmek, yaraları sarabilmek, bir cana umut olabilmek için valizim hazır, beklemeye başlamıştım. Her ne kadar hazır bekliyor olsam da görevlendirildiğimi öğrendiğim an içimi anlam veremediğim garip bir duygu kaplamıştı. Anlam veremiyordum. Çünkü mutluluk, heyecan, belki de beni neyin beklediğini tahayyül edememenin verdiği korkunun iç içe girdiği garip bir duyguydu bu.

Hatay'a ulaştığımızda, her ne kadar sıcak saatler geçmiş, halk ve şehir depremin acılarını sindirmeye başlamış olsa da; enkaz kaldırma çalışmaları nedeniyle şehir toz duman ile

kaplanmıştı. İnsanlar hayatta kalma çabası içine düşmüştü. İnsanların gözlerinde ilk gördüğüm hüznü ve sevdiklerini/hayallerini kaybetmenin verdiği acı olmuştu. Fakat herşeye rağmen konuşmak için harekete geçen dudaklarından dökülen ilk cümleler ile kalplerinin derin bir minnet ve vefa duygusu ile kaplı olduğu anlaşılıyordu.

Hatay Eğitim Araştırma Hastanesi bahçesinde konuşlanmış sahra hastanesine ulaştığımızda, resmi prosedürleri yapıp çadırlarımıza yerleşmemiz epey meşakkatli olmuştu. Bizlere yer gösterip ilk dakikalardan beri ev sahipliği görevini layıkı ile yerine getiren, başta anestezi teknisyeni Furkan kardeşim ve diğer Hatay'lı hastane personeli ile ateş başında yaptığımız hüzünlü sohbet, dakikalar içinde ortama alışmamızı sağlamıştı. Mevcut şartların beklediğimden daha iyi olduğunu görmek beni ve ekip arkadaşlarımı rahatlatmıştı. Bunun sebebi belki de çok daha kötü şartlara hazır olmamızdı.

Sahra hastanesindeki görevi devraldığım da gördüğüm tablo, hizmet verdiğimiz hasta portföyünün, depremin primer etkisinden ziyade sekonder etkilerini yaşayan ve mevcut yaşam şartlarının etkileri ile mücadele eden halk kitlesinden

ibaret olduğuydu. Artık normal hasta popülasyonuna hizmet vermeye başlanmıştı. Bir nevi sağlık hizmetinde normalleşmeye başlanmıştı. Bu nedenle bizden önceki meslektaşlarımızın yaşadığı sıkıntıları yaşamıyorduk.

Mevcut tabloda verilen acil sağlık hizmetinin en önemli sıkıntısı; vatandaşların müracaat edeceği herhangi bir sağlık birimi olmadığı için tüm sistemin acil servis üzerinden işliyor olmasıydı. Doğal olarak randevu sistemi veya poliklinik hizmeti yoktu. Kontrol muayene, kronik ilaç yazımı, kronik hasta takibi, idame tedavilerin uygulanması gibi normal şartlarda acil servisin kapısının önünden bile geçmeyen hizmetler, acil servis şartlarında verilmek zorundaydı. Üstelik de sahra hastanesi (çadır) şartlarında.

Normal şartlarda acil serviste, kronik ilaç yazdırmanın teklif edilmesini bile hazmedemeyen, randevu bulamadığı için acil servisi kullanmaya çalışan vatandaş kitlesi ile muhatap bile olmak istemeyen bir acil hekimi olarak, istemediğim ot burnumun dibinde bitmişti. Herşeyin sadece bir bakış açısından ibaret olduğunu, işte o an anlamıştım. Kendime hayret ediyordum. Çünkü kendi çöplüğüm dediğim acil servisimde, teklif edilmesini bile hazmedemediğim işleri, sahra hastanesinde büyük bir huzur ve mutluluk içinde yapıyordum. Kontrole geldiğini söyleyen hastaya eşlik edip muayenesinin yapılabilmesini sağlıyor, kronik ilaç reçetelerini büyük bir hevesle yazıyor, acil tıbbi ilgilendirmeyen birçok hizmeti yapıyor ve yaptığım her işlemde ruhumun huzura erdiğini hissediyordum.

Herşey bir yana o masum insanların gözlerinden minnet duyguları okunabiliyordu. Dudaklarından dökülen dualarına nail olabilmek için, bilgisayar oyunlarında bonus toplamak için yarıştığımız gibi birbirimizle yarışıyoruz. Çalışan her bir sağlık ferdi, ister gönüllü isterse görevlendirme ile gelmiş olsun, hizmette bir biri ile yarışıyor, dinlenme zamanında bile acil çadırına gelip yardım etmek için çabalıyordu. Ben bu durumu "ruhumuz, bedenimizin önüne geçti. Yorulmak, ruhumuzun gıdası oldu." diye tanımlıyorum.

"Tüm ekip uyum içinde çalıştık..."

Acil serviste çalıştığım ekip çok önemlidir. Ben bu konuda çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Çünkü öyle bir ekibe denk geldim ki; hiçbir arkadaşım, bir tek "of" bile duymadım. Büyük bir şevk ve ekip ruhu ile uyum içinde çalıştık. Nöbette ruhumuza yüklenen negatif enerjinin, nöbet sonrası deşarj edilip boşaltılması gerekiyordu. Bu nedenle kendimize bir sosyal alan oluşturmayı planlamıştık. Hatay'daki ilk 2-3 gün içinde, ekibimin uyumu sayesinde ilk günden son güne kadar tam bir kamp hayatı yaşamayı başardık. Tüm ekip birlik olmuş çadır hayatını güzelleştirmenin binbir yolunu bulmayı başarmıştık.

"Sağlık Cafe'de sabaha kadar süren tatlı sohbetler eşliğinde ısındık"

Hatay'ın yağmur ve rüzgar mevsimine denk gelmiştik ve soğuk ve yağmur nedeniyle sıkıntı yaşıyorduk. Fakat varilden devşirme sobalarımızda yaktığımız ateşin etrafında gerçekleştirdiğimiz

sıcak sohbetler, bize tüm sıkıntılarımızı unutturuyordu. Hatta işi abartmış, çadırın bir köşesinde otantik bir şark köşesi ve yer sofrası yaptık. Odun ateşinde demlenmiş çay eşliğinde yaptığımız sohbetler ile soğuk gecelerimizi şenlendirmeyi başardık. Bir kaç gün içinde sağlık camiası arasında, bizim çadırın konumu "Sağlık Cafe" olarak anılır olmuş, uykusu kaçanların sabahın ilk ışıklarına kadar devam eden sohbetleri için uğrak yeri haline gelmişti. Öyle ki; durumu, ateşte közlediğimiz patatesler ile yaptığımız çakma kumpir eşliğinde canlı maç yayını seyredecek kadar abarttık. Bu sayede şartlardan dolayı üzerimize çöken negatif duygulardan kurtulmayı başardık.

Ne kadar nahos bir çalışma ortamında hizmet veriyor olsak da, o kadar güzel dostluklarımız oluştu ki; 14 günlük hizmet sürem bana yetmeyip ikinci bir 14 gün için görevimi uzattığımı duyan arkadaşların birçoğu "Abi, keşke bizde uzatsaydık görev süremizi" diyerek oradan ayrılmak istemediklerini dile getirmişlerdi.

"Vefalı bakışlar en büyük mutluluk..."

Sonuç olarak Hatay'da geçirmiş olduğum (14+14) bir aylık süre zarfında, insanların acı ve hüznü dolu gözlerinden okunan vefa duygularını gördükçe, onlara hizmet etmenin mutluluğu ile doldu ruhum. Onların acılarına ortak olmakla, bir nevi yüklerini hafifletmiş gibi hissediyor insan. İç duygularında esen fırtınaları hissetmemiz mümkün olamaz elbette. Fakat o masum insanlara hizmet etmek gurur verici bir duyguydu benim için. Belki çok büyük işler başarmış olmayabilirsiniz. Ama görevini bitirip geri dönerken, manevi dünyanızda kendinizi bir kahraman gibi hissetmenize neden oluyor. Ruhunuzun arındığını hissedebiliyorsunuz. O ortamda öyle bir duygu yoğunluğu ile baş başa kalıyorsunuz ki; asıl görev alanımızda bir insanın hayatını kurtardığında hissedemediğiniz kadar yoğun duyguları ve insanların minnettarlığını, deprem bölgesindeki bir masuma çok basit bir reçete yazdığında bile hissedebiliyorsunuz.

O bölgeye gidecek meslektaşlarıma naçizane tavsiyem: Yol soran bir depremedeye hangi çadıra gideceğini anlatmak kadar basit bir olayda bile gözlerine baksın. O bir çift gözde, size karşı vefa ve minnet duygularını hissedip huzur bulabilirsiniz.

Tüm bu duygularımı tarif edebileceğimi düşündüğüm bir cümle olarak söyleyebileceğim son söz: "Bu masum insanlara hizmet etmek, bende beyin detoksu oluşturdu. Kendimi resetledim."

Sizlere de tavsiye ederim.

Kerim Adar

2000 yılında Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldum. İlk görev yerim olan Ordu Fatsa'da uzun yıllar Fatsa Devlet Hastanesi Acil Servis ve 112 Komuta Kontrol Merkezinde çalıştım. Yaklaşık sekiz yıl kadar özel hastane tecrübesinden sonra halen Ankara Sincan Devlet Hastanesi Acil Servisinde pratisyen hekim olarak çalışmaktayım.

Hava Karanlıktı ve Biz Hiçbirşeyin Farkında Değildik

Depremi ilk duyduğum an herkes gibi ben de büyük bir şok yaşadım. Hemen akabinde almış olduğum ulusal medikal kurtarma ekibi (UMKE) eğitimi gereğince deprem bölgesine gönüllü olarak intikal etmek için başvuruda bulundum. Benim gibi pek çok sağlık gönüllüsü de aynı başvuruları yaptığı için benim hizmet sıram yaklaşık 15 gün sonra geldi.

"Hatay merkez karanlık, ıssız ve terk edilmiş görünüyordu"

Ulusal medikal kurtarma ekibinden (UMKE) görev emrimi aldığımda çalıştığım hastanede nöbetçiydim. Ertesi gün nöbet çıkışı toplama yerinde gönüllü arkadaşlarımla buluştuk. Afet bölgesi için gerekli malzemelerimizi ulaşım araçlarımıza hızlı bir şekilde yerleştirerek yola çıktık. Yaklaşık 10 saat süren heyecanlı ve tedirgin karayolu seyahatinden sonra deprem bölgesine ulaştık. Hemen sorumluluklarımızla ilgili talimatlarımızı alarak görev bölgelerimize doğru hareket ettik. Benim görev yerim Hatay merkezde idi. Hataya intikalimiz gece Saat 21:00 sularındaydı. Evet hava karanlıktı ve biz hiçbir şeyin farkında değildik. Bizi görev yerlerimize götürece

olan araçlara binip Hatay merkeze doğru hareket edip yerleşim bölgelerine vardığımızda (ki buraya çok yerleşim bölgesi diyemeydik) hepimiz büyük bir şok yaşadık. İlk şoku atlattıktan sonra hali hazırda orada görev yapmakta olan UMKE'den görevimizi devraldık. 15 gün sürecek olan görevimiz esnasında nelerle karşılaşacağımızı bilmemenin tedirginliği ve korkusu içerisindeydik. Düşünsenize gece saat 9:00 hava karanlık ve soğuk daha önce hiç görmediğiniz bir yerde ve enkazların arasında bir görev alıyorsunuz. Yanınızda daha önce tanımadığınız ama her birinin bu bölgeye sorgusuz ve büyük bir istekle geldiğini bildiğiniz sağlık çalışanı arkadaşlarınızla berabersiniz. Duyduğunuz tek güven yanınızdaki arkadaşlarımız. Güneş doğup hava aydınlanmaya başlıktan sonra Hatay merkezde neler olduğunu fark ettik. Gördüğümüz tek şey enkazlar ve yardıma muhtaç vatandaşlarımızı. Benim ekibim deprem bölgesine intikal ettiğinde arama kurtarma çalışmaları sona ermişti.

"İlk günlerde SU ve TUVALET en büyük problemdi"

Çadırkent diye adlandırılan bölgelerde gerek sağlık alanında gerekse sosyal alanda yardıma ihtiyacı olan depremzedelere; devletimizin bize vermiş olduğu imkanlar doğrultusunda hizmet etmeye başladık. Benim ilk gün gördüğüm en büyük problem su sıkıntısı ve tuvalet ihtiyacı idi. Pekçok gönüllü kurum depremzedelerin beslenme ihtiyacını karşılamaktaydı. Ama en önemli sorun su ve hijyen problemlerinin çözülememesiydi. Görev yaptığım tıbbi uç noktada yaklaşık 500 /600 çadır mevcuttu Buda ortalama 2000 depremzedeye karşılık gelmekte idi. Alanda iki ya da üç adet tuvalet bulunmakta su ihtiyacı da Pet şişelerle karşılanmaktaydı. Mevcut su ve barınma problemleri aslında kontrolsüz bir şekilde oluşturulan çadır kentlerden kaynaklanıyordu. İlerleyen günlerde bu çadır alanlarının daha kontrollü daha güvenli yerlere taşınma işlemleri de başladı. Zaten olması gereken de buydu.

“Güvenlik önemli bir sorun olmaya başlamıştı”

Depremzedelerin bir an evvel enkaz bölgesinden daha güvenli yerlere taşınması sağlık, gıda ve hijyen ihtiyaçlarının daha güvenli bir şekilde karşılanması gerekiyordu. Bizler görevlerimize deprem bölgelerinde devam ederken Hatay Eğitim Araştırma Hastanesi'nin güvenli alanlarına kurulmuş ağır iklim sahra çadırları olarak adlandırılan çadır hastanede diğer gönüllü sağlık çalışanları hizmetlerini devam ediyordu. Bu bölgede bizlerin de barınma ve lojistik ihtiyaçları karşılanıyordu. Bu ana kampta 4 binin üzerinde gönüllü aktif olarak görev yapmaktaydı. Genel anlamda bu alanda da sıkıntılar mevcuttu.

“Depremzedelerin hastaneye ulaşmaları çok zordu”

Acil vakalarda biz deprem alanındaki acil müdahale ekipleri ve 112 ekipleri hastaların hastaneye nakilini sağlıyorduk ama ayakta müracaatlar için hastaneye ulaşım çok zordu. Halen devam eden artçı depremler sonucunda hastaneye en kolay ulaşım yolundaki köprü'nün yıkılması durumu daha da güçleştirmişti. Neyse ki bir miktar daha uzak olan bir köy yolu aktif hale getirildi ve sıkıntı geçici olarak giderildi. Anlaşılan oydu ki deprem bölgesinde ulaşım hayati öneme sahipti. Sahra hastanesinde görev yapan ve yine bu bölgede barınan sağlık gönüllülerinin ihtiyaçlarının karşılanması ve organize edilmesi de hayli güç bir işti elbette ki. Bu görev de bağlı bulunduğum UMKE ekiplerinin işiydi. Bu ekipler hem sahada aktif sağlık

hizmeti vermekte hem de tüm gönüllü ekiplerinin lojistik ihtiyaçlarını karşılamakta idi.

“STK'lar daha etkin kullanılabilirdi”

Ana kamptaki sağlık gönüllülerinin beslenme ihtiyaçları çevre illerden gelen sivil toplum örgütleri ve dernekler tarafından karşılanmaktaydı. Kişisel görüşüm bu sivil toplum kuruluşlarının deprem bölgesindeki depremzedelere hizmet etmesi gerektiği yönündeydi. Bizim bu tip beslenme ihtiyaçlarımızın kamu kuruluşları tarafından giderilmesi daha uygun olurdu. Yaklaşık 15 gün süren görevim boyunca birtakım aksaklıklar gözüme çarpsa da deprem bölgesindeki tüm kamu kurum ve kuruluşlarındaki gönüllüler canla başla çalışarak bu eksiklikleri giderme çabalarını da gözardı edemem. Bizler depremzedelere sağlık yönünden hizmet ettiğimiz gibi; UMKE'nin görevi gereği sahadaki pek çok sağlık biriminin lojistik ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık.

“Bölgeyi artık Halk sağlığı ve Sosyal hizmet ekiplerine devretme vakti”

Zaman geçtikçe bölgede acil sağlık hizmetlerinin yerine halk sağlığı ve sosyal hizmetler ekiplerinin görev alması gerekliliği aşıkardı ve bu değişimler gerçekleştikçe UMKE ekiplerine duyulan ihtiyaçta azalmakta idi. Bizler de planlı bir şekilde görevlerimizi bakanlık halk sağlığı ekiplerine devrederek asıl görev yerlerimize dönmeye başladık.

Tabi ki bölgeye halen gerek gönüllülük esasıyla gerekse görevlendirmeler ile giden arkadaşlarımız olacaktır. Oradaki şartlar her geçen gün düzelse de, hiçbirimiz evlerimizde bulduğumuz konforu orada bulamayacağız. Bölgeye gidecek arkadaşlarıma tavsiyem buldukları süre içerisinde kendi konforlarından çok hizmet edeceği insanların konforunu düşünmeleri ve bu psikolojiyle bölgeye gitmeleridir.

(Yazımın sonunda Ankara ulusal medikal kurtarma ekip sorumlusu Doktor Ahmet Umut Karadeniz Beyi anmadan geçemeyeceğim; kendisi Ankara'da olup deprem bölgesine hiç gidemedi ama deprem bölgesinde canla başla çalışan sağlık gönüllülerinden daha çok yorulup daha çok hizmet etmiş bir doktor arkadaşımızdır. Kendisi depremin yaklaşık 40. gününde geçirmiş olduğu kalp krizi sonucu büyük bir üzüntüyle kaybettiğimiz doktor arkadaşımızdır. Saygıyla ve minnetle anıyorum...)

Doktor Yaman EVREN

Mart 1997, İran'ın Batı Azerbaycan Oroumیه kentinde doğdum. İlk ve orta okul eğitimimi İran'da aldıktan sonra lise eğitimime Ankara'da devam ettim. 2015 yılında Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazandım. 2022 yılında Tıp Fakültesi'nden mezun oldum. 2022 Eylül ayından itibaren Ankara Sincan Devlet Hastanesi'nde çalışmaktayım.

“Zorlukları yenmek için birbirimize sarıldık”

Deprem “15 inci günü” Hatay Eğitim Araştırma Hastanesi'ne (Sahra Hastanesi) görevlendirildim. Deprem bölgesindeki insanların bizleri gördüklerindeki yüzlerinde oluşan tebessüm bizlere çalışma azmi veriyordu. Deprem bölgesinde doktorlara, sağlık ekibine olan ihtiyaç tartışmasız çok büyük. Bunu unutmamak lazım deprem bölgesinde olan herkes, o bölgede olmak istediği için oradaydı başka bir deyişle kendini oraya ait hissediyor ve o güzel duygu ile çalışıyordu. Bu duygu bizlere tüm zorlukların üstesinden gelebilmemiz için yeter de artıyor bile.

O bölgedeki vatandaşlarımıza temas edebilmek, onlara destek olabilme hissinin vermiş olduğu güç ve enerji tarifsizdi. Sürekli tekrarlayan artışlara rağmen, tüm olan kısıtlı imkanlar ve sorunlara rağmen herkes el ele vermiş ve tüm iyi niyetiyle çalışmaktaydı. Geçirdiğim 12 gün boyunca insanların mücadelesini gördüm. Bütün var olan olumsuz koşullara rağmen, olumsuz hava koşulları, gıda ve içme suyu ihtiyacı, hijyen malzemeleri ve tuvalet ihtiyacı gibi zorluklara rağmen Hatay'da hem bir doktor hem bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak üstüme düşen vazifeyi yerine getirmek için canı gönülden çalıştım.

“Duygu dolu bir dönem yaşadım”

Hatay'ın benim için bir başka önemi daha vardı. Tıp fakültesinde beraber eğitim aldığımız, beraber ders çalıştığımız arkadaşımız Dr. Sena Güzelmansur'u depremin 63. saatinde kaybetmiştik.

Hatay Eğitim Araştırma Hastanesi'ne (sahra hastanesi) günlük 1000-1500 hasta kabulü yapıyordu. En çok karşılaştığımız vakalar tedavi al(a)mamış travmaları. Miyokard infarktüsü, üst solunum yolu enfeksiyonu, pnömoni vakalarının yanı sıra olumsuz yaşam koşullarından dolayı DM hastalarında oluşan hiperglisemik durumlar da sık karşılaştığımız durumların başındaydı.

Hatay bölgesinden sevk edebileceğimiz 3 hastane Dörtyol, Mersin, Adana Hastaneleri idi. İleri tetkik belki de cerrahi müdahale gerektiren vakaların karayolu ve ya havayolu ile bu üç merkeze sevk gerçekleştiriyordu. Herkes olayın bilincindeydi ve yaraları hep beraber sarmamız gerektiğini biliyordu ve bu bilince yakışacak bir özveriyle çalışmaya gayret ediyordu.

Evet olumsuzluklar, zorluklar yaşadık. Su bulmakta zorlandık, belki yerde yatmak zorunda kaldık. Yakınlarını, sevdiklerini kaybetmiş olan insanlar için elimizden geleni yapabilmış olmak en büyük azim kaynağımızdı. Zorlukları yenmek için birbirimize sarıldık ...

Ketober® Gargara/Sprey

Ketoprofen

Boğaz ağrısına iyi haber

İLK VE TEK
Ketoprofen içeren
Gargara/Sprey
Geri ödemedir

360°
Uzun
aplikatör

Tunahan Şen

1993'te Ankara'da doğdu,

18' Marmara Tıp mezunu, yoluna yine Marmara'dan devam ediyor.

Tarih, arkeoloji ve sanat merakının peşinden koşarak, kimi zaman Napoli'nin arka sokaklarında, kimi zaman Sahra çölünde bulmuştur kendisini. Kayağın hızlısını, yelkenin sert havasını ve bisikletin ince tekerlisini sever. Diğer zamanlarda ise simülatörde A320 ile LTFJ 06'ya teker koyar. Mottosu: "Geçerken 5 dakika..."

Внимание! Внимание! (Dikkat!)

Tüm gün boyunca Ukrayna'nın karla kaplı bozkırlarını aşan trenim, akşam saatlerinde yorgun bir işçi gibi usulca Kyiv-Pasazhyrskiyi garına girdi. Bu devasa gar 1932 yılından beri Kiev'e gelen yolcuları karşılıyor, Viyana-Bakü-Moskova gibi önemli şehirleri, Doğu ile Batı'yı, birbirine bağlıyor. Devasa ve soğuk bir gar, Kiev'in Sovyet ruhunu hemen hissettiriyor size!

Gar dışından bir taksi bulup kalacağım yere doğru yola koyuluyorum. Şiddetli tipi nedeniyle Kiev sokaklarında birkaç araba dışında kimseler yok. Karlı kaplı sokaklarda biraz debelenmenin ardından kalacağım yere varıyorum. Oldukça yorgun olmama karşın, karla kaplı Kiev'i görmeden olmaz! Kısa bir gece yürüyüşünün ardından ertesi gün için hazırlıklarımı tamamlayıp yatıyorum.

Nereden çıktı bu Çernobil?

Bir gece yine oturmuş internette gezinirken yabancı medyada geçen "Dark Tourism" başlığı dikkatimi çekti, Çernobil karantina bölgesinin bir süredir turizme açılmış olduğunu anlatıyordu. Biraz daha araştırınca önüme 2015'te Nobel Edebiyat ödülü alan Svetlana Aleksiyeviç tarafından yazılan "Çernobil Duası" kitabı çıktı, hemen sipariş verdim, kitap gelene kadar Guardian'da yayınlanan kısa bir bölümünü okudum ve o gece karar verdim, oraya gidip gözlerimle görecektim insanların yaşadıklarını...

Sonra detaylı araştırmalara başladım, Çernobil'de son durum nedir? Radyasyon maruziyeti ne kadar? Gerçekten güvenli mi? Hesaplamalar yapıldı, makaleler okundu ve sonunda kabul edilebilir bir radyasyon değeri ortaya çıktı. 1 günlük Çernobil karantina bölgesi gezisinde, sıra dışı bir durumla karşılaşılmaz ise, 10-20 microSV kadar bir maruziyet söz konusu.

Ortalama ne kadar radyasyona maruziyeti olduğunu kafanızda canlandırabilmeniz adına;

Bir Akciğer grafisi ortalama 100microSV, Kaza sonrası reaktör çevresindeki radyasyon dozu: 300 Sv/h, Lethal Doz: 10Sv, PAN BT ile maruz kalınan radyasyon dozu: 0,01 Sv

“Karantina bölgesi turlarından elde edilen gelirin büyük kısmı Çernobil’i temizlemeye harcanıyor”

Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra Ukrayna Çernobil felaketi ile tek başına mücadele etmeye çalışıyor. Her ne kadar birçok ülke Ukrayna’ya destek olsa da ülke her yıl bütçesinden önemli bir miktarı bu probleme harcamak durumunda kalıyor. Uzun süredir devam eden dekontaminasyon çalışmaları ve yıllar içinde azalan radyasyon seviyeleri, bazı aktivistleri harekete geçirmiş ve yönetim ile yapılan sıkı anlaşmalar sonunda birkaç turizm şirketine belirli şartlar altında Çernobil Karantina Bölgesi’ne tur düzenleme izni çıkmış.

Çernobil Nükleer Santrali’nin 30 km yarıçapında bir alan, kaza gününden beri askeriye tarafından denetime tabi, giriş çıkışlar belirli şartlar altında kontrollü olarak gerçekleştiriliyor. Ben de yetkilendirilmiş bir turizm acentası ile iletişime geçtim, pasaport bilgilerimi iletip ödemeyi gerçekleştirdikten sonra, bu ödemenin büyük bir kısmı Çernobil’i temizleme çalışmaları için Ukrayna yönetimine kalmaktadır, acenta bölgeye giriş için gerekli giriş izinleri benim adıma askeri ve idari makamlardan çıkarttırdı. Yani ben geldim haydi Çernobil’e gideceğim diye bir durum söz konusu değil. (Not: 2017 yılında henüz Çernobil bu kadar meşhur değilken, bu işlemlerin yapılması birkaç hafta sürebildiği için evraklarınızı önceden teslim etmeniz gerekiyordu. Şimdilerde işlemler hızlandırılmış olabilir.)

Felakete doğru

Sabah grubumuzla ünlü Özgürlük Anıtı Meydanı’nda buluşup Çernobil’e doğru yola koyuluyoruz. Bir müddet ana yoldan gittikten sonra, buzla kaplı tek tük arabanın olduğu Çernobil sapağına giriyoruz. Çernobil Karantina Bölgesi’ne girmek için 3 ayı askeri kontrol noktasından geçmek gerekiyor.

İlk noktada araçtan indirilip tek tek pasaport kontrolü yapıldıktan sonra aydınlatılmış onam belgesi imzalayarak bölgeye giriş yapıyorsunuz (Bu belge benim gittiğim zamanda Rusçaydı ve rehberimiz tercüme etmişti).

“Tüm riskleri kabul edip bölgeye ilk adımı atıyoruz”

Önce yıkık dökük köylerden geçiyoruz. Her yerde dikkat radyasyon tabelaları mevcut. Sonra Çernobil kasabasını geçiyoruz, reaktörde bilimsel araştırmalar ve dekontaminasyon işlemleri hala devam etmekte olduğu için çalışanlar burada kalıyor. Sonra patlamanın olduğu 4 nolu reaktör bölgesine ilerleyip 2. Kontrol noktasından geçiyoruz. Nükleer reaktöre yaklaştıkça geiger metrenin gösterdiği değerler artmaya başlıyor. Yeni yapılan, 2.2 Milyar Euro’ya mal olan çeper sayesinde, yıkılmakta olan eski beton lahit de koruma altına alınmış ve arka plan radyasyon değerleri üçte bir oranında azalmış.

Şimdi reaktörün tam önündeyim elimde kazanın fotoğrafı, aklımda kazanın olduğu gece, itfaiye erlerinin neyle karşı karşıya olduklarına bilmeden canları pahasına yaptıkları çalışma, reaktörün içinde duruma müdahale etmeye çalışan işçiler. Hemen hemen hepsi ölümcül dozda radyasyona maruz kaldılar. Apar topar götürüldükleri Moskova Radyasyon Hastalıkları Kliniği'nde adeta ölümü beklediler. Hastane dekontamine edilemeyeceği için kullanımdan sonra yıkıldı.

Yangına müdahale eden itfaiye eri Vasily Ignatenko'nun eşi Lyudmilla Ignatenko: "Radyasyon hastalıkları kliniğinde on dört gün... On dört gün sürüyor bir insanın ölümü..."

Çatısı havaya uçan ve yanmaya devam eden reaktör kontrol altına alınmalıydı. Sovyetler Birliği atoma karşı zamanla yarışıyordu adeta. Elindeki tüm kaynağı buraya yöneltmişti ama yine de yetmiyordu. Helikopterler gece gündüz reaktör üzerinde uçarak söndürme çalışmalarına yardım ediyordu. Uzay programı için kullanılan robotlar dahi getirildi fakat yüksek radyasyon sebebiyle birkaç dakika içinde kullanılamaz hale geldiler. Ne yapılacaktı? Çözüm basitti, "gönüllü" askerler çatıya çıkacak 2-3dk gibi kısa bir sürede çatıdaki radyoaktif molozları temizlemeye çalışacaktı. Bir sürü kahramanlık hikayesi yazıldı. Tüm bu işlemler bittiğinde görevli personel madalyalar ile terhis edildi ve Sovyet Rusya'nın dört bir yanına dağıldılar. Onlardan bir daha haber alan olmadı.

Hayalet kasaba Pripyat

Pripyat kasabası, Çernobil Nükleer Reaktörü'nden az ileride bulunuyor. Burası Sovyetler tarafından örnek bir şehir olarak yapılmış, zamanının en iyi Sovyet şehri, içinde cafe, sinema, tiyatro, otel ve ilk süpermarketin bulunduğu, Pripyat nehri kenarında, çok çeşitli aktivitelerin düzenlendiği insanların yerleşmek için akın ettiği bir yerleşim bölgesi. Eski fotoğraflara, videolara baktığımızda aslında yaşamak için güzel yermiş denilebilir.

"Binlerce kilometre uzakta ,İsveç'te gerçekler su yüzüne çıktı"

Sovyetler Birliği olayı günlerce hem içeride hem dışarda saklamaya çalıştı ama bilim önlenemez bir şekilde gerçekleri ortaya çıkaracaktı. Hem de binlerce kilometre ötede radyoaktif partiküllerin ulaştığı İsveç'te. Tam bir felaket yaşayan SSCB durumu geç de olsa Dünya ile paylaştığında radyoaktif bulutlar çoktan Karadeniz sahilini bombalıyor, Belarus'ta olaydan habersiz halk tarlasını ekip biçiyordu.

Radyasyon seviyesinin ölçülebilenin çok üstünde olduğu saptanınca insanlar apar topar kasabadan, civar köylerden çıkarıldı. Yaşlılar ne olduğunu anlamıyor evlerini terk etmek istemiyordu. Yanlarına 3-5 parça eşyasını alanlar ise geri döneceklerini umut ediyorlardı ama evcil hayvanlarını almalarına izin dahi verilmedi. Daha sonra bu hayvanlar kontaminasyon sebebiyle birer birer itlaf edildi.

"Priyat'taki ölüm sessizliği tüyelerimizi diken diken etti"

Pripyat kasabasına girmeden önce son kontrol noktasından geçiyoruz. Nöbetçi iki asker ve bizim dışımızda kimse yok. Dün geceki tipi nedeniyle her yer karla kaplı, zaten hayalet kasaba olan Pripyat'ın üstüne bir de kar sessizliği çökünce tüyeleriniz diken diken oluyor. Bu ölüm sessizliğini kar üstündeki

adımlarımız ve geiger metrenin tıkırtısı bozuyor. Sessiz sakin giderken birden "hot spot" noktasına denk gelmenizle geiger metrenin çılgık çılgına çıkardığı yüksek doz alarmı insanı korkutuyor.

El hizanızda 10uSv/h gösteren alefi ayağınıza indirince 100uSv/h değerlerini görmemiz mümkün, bu yüzden bu noktalarda fazla duraklama yapmadan daha güvenli bir noktaya ilerlemek en iyisi.

"Kazadan yıllar sonra bile reaktördeki radyasyon düzeyi ortalama 34 Sv/h Yaklaşık 10-20 dk içinde letal doza maruziyet ile sonuçlanıyor"

Pripyat Hastanesi'ne giriş yapıyoruz, patlama sonrası akut radyasyon hastalığı belirtisi gösteren itfaiye erlerinin getirildiği ilk nokta burası. Bodrum katta itfaiye erlerinin hala yüksek dozda radyoaktif olan eşyaları var, buraya C tipi koruyucu ekipman olmadan girmek yasak, havada asılı partiküller ciddi risk oluşturuyor. Ön bankoda ise itfaiye erlerinden birinin eldiveni unutulmuş, hala saatte 100uSv ışına yapıyor.

"Her şey'1986 da donup kalmış"

Kasaba içinde yürüyoruz, Pripyat idaresi merkez ofisi, Polissya Hotel, kültür parkı, alışveriş merkezi, Azure yüzme havuzu diğer uğrak noktalarımız oluyor. Zaman zaman girdiğimiz evlerde kalan çocuk oyuncakları, ayakkabılar göze çarpıyor. Hayaller, umutlar. 1 Mayıs kutlamalarında açılması beklenen lunaparkın görüntüsü ise insanın yüreğini burkuyor. Ağaçların girişini kapattığı yüzme havuzuna gidiyoruz, burası "liquidator" denilen etrafı dekontamine etmekle yükümlü Sovyet askerlerinin moral bulmaları için felaket sonrası bir süre daha kullanılmaya devam edilmiş. Askerler bölgeyi terk edince tamamen kapatılmış.

Yıllar içinde azalan radyasyon oranı sonrası, bazı köylere insanların geri yerleşimlerine izin verilmiş. Yaşlılar köylerine dönmüşler, hiçbir şey bıraktıkları gibi olmasa da burda yaşamaya devam ediyorlar. Doğal hayat yeniden kendine yol bulmuş, geyikler ve ayılar yeniden ormanlarda geziyor, bilim insanları böylesi bir felaket sonrası doğanın nasıl kendine geldiğini araştırıyor.

Son noktamız ise DUGA radar istasyonu

Burası soğuk savaş döneminde Amerika'dan gelebilecek bir füze saldırısını önceden tespit etmek için yapılmış devasa bir anten. Fakat yapılan hesap hataları nedeniyle yeteri kadar hızlı çalışamayan radar, olası bir füze saldırısını tespit ettiğinde füze Moskova'yı çoktan vurmuş oluyordu. Sovyetler yıllarca bu radarı geliştirmeye çalışsa da başarılı olamadı ve Çernobil felaketi ile burası da kaderine terk edildi. Şimdilerde ise yıkılma tehlikesi ile karşı karşıya olan bu devasa radar istasyonu, eğer kontrolsüz bir şekilde çökerse çok fazla radyoaktif partikül yayabileceğinden endişe ediliyor.

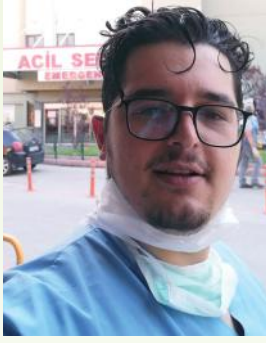
Aklıma takılan bir nokta oldu, bu kadar eşya, bu kadar araç, kamyon, askeri teçhizat vs kullanılmıştı da gözle görülür pek bir şey kalmış gözüküyor ortada, nereye gitti bunca şey? Öğrendiğim kadarıyla, Sovyetlerin çözüldüğü dönemde rüşvet, yolsuzluk, çalma yoluyla buradaki kontamine teçhizatların çoğu bölgeden kaçırılmış ve çevre şehirlerde satılmış.

Bölge içinde açıkta bir şey yiyip içmek, herhangi bir yere oturmak, herhangi bir objeye dokunmak veya yanınıza hatıra olarak herhangi bir şeyi almak (Tabi ki!) yasak. Ayrıca telefon kamera gibi cihazlarımızı da yere koymamalıyız, tripod kullanmanız durumunda kontamine olma ihtimali oldukça fazla. Bölgeden çıkarken yapılan rutin radyasyon ölçümü sırasında kontamine olmanız durumunda, dekontaminasyon yapılıyor, yapılamayacak durumda olan eşyalara ise güvenlik gereği el konuluyor. Gece karanlığında Kiev'e doğru yeniden yola çıkıyoruz. Çıkış yolu boyunca 2 farklı noktada radyasyon tespit cihazına girip ölçüm veriyoruz. Kontamine olmadığımızı kanaat getirildikten sonra çıkışımıza izin veriliyor.

26 Nisan 1986 saat 1:23:58'te Çernobil 4 Nolu Reaktör'de meydana gelen patlama buradaki herkesin kaderini değiştirdi. Getirdiği sosyo-ekonomik yükümlülükler belki de Sovyetler Birliği'nin dağılmasına giden yolu açtı. Çevreye yayılan radyasyon sadece onları değil, başta en çok Belarus olmak üzere, diğer komşu ülkeleri, sonrasında rüzgâr sebebiyle dağılan partiküller nedeniyle Türkiye gibi uzakta yer alan ülkeleri de son derece ağır bir şekilde etkiledi.

Hala da etkisini hissediyoruz...

<https://www.theguardian.com/environment/2005/apr/25/energy.ukraine>

Halil Emre KOYUNCUOĞLU

2015 yılında Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldum. 1-2 yıl Tıpın farklı alanlarında deneyim ve tecrübe kazandıktan sonra 2017 yılında gönül verdiğim Acil Tıp alanında asistan hekim olarak Gazi Üniversitesinde eğitim hayatıma devam ettim. 2021 yılında Uzman doktor olarak Gazi Üniversitesi hayatıma nokta koydum. Şu an Sincan Dr.Nafiz Körez Devlet Hastanesinde acil tıp uzmanı olarak çalışmaya devam etmekteyim.

İlk durak Göbeklitepe'nin Şehri: Şanlıurfa

Tüm acil tıp camiasına saygı ve sevgilerimle merhaba demek istiyorum .Bu yazımda Urfa'da çalışmakta olan bir acil tıp uzmanımızla gerçekleştirdiğimiz tatlı sohbetimizi sizlerle paylaşmak istedim .Okuyan meslektaşlarımıza katkısı olması dileğiyle...

Yaklaşık 4 yıldır Urfa'da Acil Tıp Uzmanlığı yapan Emel Bozgüney ile birlikteyiz.

Meslekte kaçana yılınız?

Bu sene meslekteki 10. yılımı tamamladım. Gazi Üniversitesi'nde asistanlık eğitimimi tamamladıktan sonra uzman tabip olarak Şanlıurfa'ya atandım.

Sizce uzmanlık eğitimi eğitim araştırma hastanesi veya üniversite hastanesinde tamamlamış olmak mecburi hizmette acil serviste çalışmak açısından fark yaratıyor mu?

Başlangıçta çok belirgin farklılıklar olsa da 1 yıl gibi kısa bir sürede her uzmanın benzer bir seviyeye geldiğini söyleyebilirim. En temel farkların hasta acilde "kaldığında" ne yapıldığı ve hasta "bakma" hızı olduğunu söyleyebilirim. Ancak birçok konudaki adaptasyon yeteneğimiz burada da devreye giriyor ve dengeleniyoruz diyebilirim.

"En çok beraberce aynı hedef için çalışmanın verdiği keyfi özlediyorum"

Asistanlık yıllarınızı düşündüğünüzde, mecburi hizmette en çok özlediğiniz şey nedir?

En çok özlediğim şey; beraber aynı hedef için çalışma güdüsü sanırım. Ve sonrasında nöbet çıkışı günü sahiplenmek de keyifliydi. Uzmanlıkta bir miktar daha yalnız kalınıyor, tabii bu çalışılan hastane koşullarına göre de değişmektedir.

"Çoğu zaman kendinizi yalnız hissediyorsunuz"...

Mecburi hizmette kendinizi yalnız hissettiğiniz zamanlar oldu mu? Böyle zamanlarda kendinizi rahatlatmak için nasıl bir yol izlediniz?

Elbette birçok defa kendimi yalnız hissetmişimdir. **Böyle zamanlarda tek bir kurtarıcı yolu olmuyor**

insanın. O günkü koşullara göre bir yol seçiyorsun. Ama en sık çözümüm o an ya da daha önce beraber çalıştığım arkadaşlarımla ruh halimi paylaşmak oluyor. Açıkça destek istiyor ve derdimi isteğimi anlatıyorum. Özellikle acil camiasının bu konudaki bilinci çok yüksek. Herkes benzer durumlara sıkça düştüğünden size neyin iyi gelebileceğini çabuk buluyorlar. Düşününce siz de hak verirsiniz.

“Beni en derinden etkileyen travma nedeniyle kaybedilen çocuklar”

Şu an çalıştığınız serviste unutamayacağınız en güzel ve en kötü anıdan biraz bahsetmek ister misiniz?

En güzel anım henüz yaşanmadı sanırım. En kötüler ise önlenabilir travmalar yüzünden kaybettiğimiz bebek ya da küçük yaş hastalar. Çocuk popülasyonunun çok fazla olduğu bir şehirde inanılmaz mekanizmalarla oluşan travmalar bunlar. Bu bölgelerde çalışanlar bilirler. Birçoğu olay, nöbet ertesi uyuyamama sebebidir. Her şeye alışılıyor ama buna alışılmıyor sanırım.

Çalıştığınız şehre acil serviste çalışmak üzere gelecek doktor arkadaşlara tavsiyeniz neler olacaktır?

Gelmeyin :) (Gülüyorlar) Şaka bir yana, gelmek isteyenlere genelde benzer şeyleri söylüyorum. Travma seviyorsanız, en azından emeğinizin bir miktar karşılığını almak istiyorsanız çalışmaktan memnuniyet duyacağınız bir coğrafya ...

Biraz da sosyal aktivitelerden bahsedelim. Sonuçta uzun bir süreçten bahsediyoruz. Hatta bazı arkadaşlarımız mecburi hizmette gittikleri yerleri o kadar seviyor ve benimsiyor ki; yaşamının uzunca bir kısmını o şehirde geçiriyor.

Urfa’da sosyal etkinlikler adına neler yapılabilir?

Urfa’da konser, tiyatro ve gece hayatı dışında birçok şeyi yapmak mümkün. Konser, tiyatro

gibi etkinlikler için nöbetlerinizden arta kalan zamanda başka bir şehire yolculuk ederek, hem yeni yerler görüyorsunuz hem de farklı etkinliklere katılabiliyorsunuz.

“İnsanların ilk tepkileri genelde çok sert oluyor”

Acil serviste insanların en zor, en kaygılı, en üzgün anlarını yaşadığı yer olduğundan, çoğunlukla her türlü tepki ile karşı karşıya kalıyoruz. Herkes aynı duruma aynı tepkiyi vermiyor. Bu bazen istenmeyen şiddet hareketlerine kadar ilerleyebiliyor maalesef. Burada, bölge insanının acil servisteki davranışları ile ilgili görüşleriniz neler?

Çok fazla kötü haber verme durumunda kaldığımız bir işimiz olduğundan ölüme atfedilen değeri anlamaya çalışmışımdır hep. Çalıştığım şehirde ilk tepkiler çok sert olsa da sonunda genellikle kabulleniş anlamında sorun yaşanmıyor. Bu da hekime şiddeti azaltıyor diyebilirim. Bir de şehirde alkol, uyuşturucu madde kullanımının az olması da acil servisteki şiddeti azaltıyor. Bunun dışında acil her yerde aynı acil.

Daha önce Urfa’da bulunmuş muydunuz?

Hayır ilk kez uzmanlığımda geldim.

"Acil servis başvuru sayısının azaltılmasını dilemek, yazın kar yağmasını istemek kadar imkansız ..."

Bir dilek hakkınız olsa ve acil servislerle ilgili bir şeyi değiştirmek isteseniz bu ne olurdu?

Kesinlikle başvuru sayısına karşılık yeterli sayıda personelle çalışmak olurdu. Hekimi, hemşiresi, diğer personeller dahil. *Hasta sayısının azalmasını dileyemeyecek kadar da kanıksadım.* Onun yerine biz artalım.

Urfa'nın ulaşım olanakları nasıl? Bir yerden bir yere gitmek konusunda zorlanıyor musunuz?

Şehirde havalimanı mevcut. Karayolu ile de çoğu yere ulaşmak mümkün, çevre illere bağlanan yollar her anlamda yeterli diye düşünüyorum.

"Uzman olmayı gerçekte nerede öğreniyoruz..."

Son olarak mecburi hizmete gidecek meslektaşlarımıza ne söylemek istersiniz?

Mecburi hizmet asistanlıkta biriktirdiklerinizin harmanı, bir olgunlaşma evresi. Tüm çevresel etmenlere rağmen nasıl başladıysak öyle de gidiyor ama. Umarım bu yazıyı okuyan herkesin çektiği çilenin karşılığını bulacağı bir yer olur mecburisi. Tüm acil camiasına saygılar, sevgiler...

Gonca KARAKAPTAN

Çok konuşuyorsun, “sen Avukat ol” lafına inanarak mesleğe adım atmıştır. Yapamazsın diyenlere aldırmandan genç yaşında emsal davaya imza atmıştır, sayesinde artık; kimse, kimsenin vergileriyle maaşını almamaktadır. Haksızlığa gelemez, kolay kolay pes etmez. Kedisinin anası, kendi bürosunun ve de TATD’ nin avukatıdır.

Gonca ile Hukuk Köşesi

SAĞLIKTA ŞİDDET VE MALPRAKTİSE İLİŞKİN YENİ YASAL DÜZENLEME

Bu ayki konumuz, Tıp Bayramı’nda açıklanan, Meclis Adalet Komisyonu’nca kabul edilen, sağlık çalışanlarına yönelik şiddet ve özlük haklarına ilişkin yeni yasal düzenleme. Pozitif küçük değişiklikler söz konusu olsa da maalesef beklentiyi karşılamakta oldukça yetersiz.. Ne gibi değişiklikler getirildiğinden bahsedelim;

Takdiri İndirim Sebepleri Sınırlandırıldı

Türk Ceza Kanunu madde 62, hakim’in şahsi kanaatine göre cezada indirim uygulayabileceği halleri düzenlemektedir. Bu düzenleme şu şekilde değiştirildi;

“Takdiri indirim nedeni olarak, failin geçmişi, sosyal ilişkileri, fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki – **pişmanlık gösteren (eklendi)**- davranışları, cezanın failin geleceği üzerindeki olası etkileri **gibi hususlar (çıkarıldı)** göz önünde bulundurulabilir.”

Maddeye “*pişmanlık gösteren*” sözünün eklemesi; hiç değilse işlediği suçu kabul etme dürüstlüğü ve pişmanlığını gösteren kişiler açısından bu indirim halinin devam edebilmesi, ancak “**ben yapmadım**” savunmasıyla cezadan kurtulmayı amaçlayan kişilere, artık bu maddenin gelişigüzel cezada indirim sebebi yapılamayacağı manasına geliyor.

Kadın Sağlık Çalışanlara Karşı İşlenen Bazı Suçlar Açısından Cezaların Alt Sınırı Yükseltildi

Türk Ceza Kanunu 86. maddesi, “**kasten yaralama suçu**”na ilişkindir. 86/2; mağdurun basit tıbbî müdahale ile giderilebilecek ölçüde hafif yaralanması halinde normalde **4 ay** olan ceza alt sınırının, **mağdurun kadın olması halinde 6 ay olarak yükseltilmesi** şeklinde değiştirildi.

Bu madde, esasen sadece sağlık çalışanlarının çıkarı için değil, ülkemizde kanayan yara olan kadına şiddet vakaları düşünülerek değiştirilmiştir.

Yine Ceza Kanunu 106. maddesindeki “**tehdit**” suçu açısından, **mağdurun kadın olması** halinde ceza alt sınırı **6 ayken 9 aya** çıkarılmıştır.

Değişikliğin; erkekleri kapsamayışıyla genel manada sağlık personeli açısından, caydırıcılıkta hiçbir etkisi olmayacak 2-3 aylık artışla da şiddet mağduru kadınlar açısından yetersiz olduğunu açıklamaya gerek olduğunu zannetmiyorum.

Mesainiz Sırasında Kamu Hizmeti Yönünden Yaşanan Aksaklık Cezada Artış Nedeni

Sanıyorum ki bu madde bireysel olarak sizleri değil, aldığı hizmet aksayan diğer hastaları düşünerek değiştirilmiştir. Ne var ki, karşı tarafın alacağı cezada 1/6 oranında artış da ucundan kıyısından sağlık personeline etki edecektir.

“Israrlı Takip Mağdurları” Yönünden Eklenen Bir Detay

Ceza Kanunu madde 123’e eklenen bu değişiklik, daha çok aile içi şiddet düşünülerek yapılmıştır. Fakat bu sene başında yaşanmış bir olayı anımsattığı için, bu değişikliğin hekimlerimiz ve genel olarak kadın yahut erkek tarafından rahatsız edilen insanlar yararına da nasıl kullanılabileceğinden bahsetmeden geçmek istemedim:

Derneğimizi arayarak hukuki destek talep eden bir üyemiz; bir hasta yakınının, tabiri caizse kendisine nasıl musallat olduğundan şikayetçiydi. Kişinin hekim arkadaşımıza verdiği rahatsızlık öyle boyuta gelmişti ki, ailesi ve kendisi adına hissettiği endişelerden ötürü, başka bir şehre tayinini istemek zorunda kaldı.

Basında “*ısrarlı takip mağdurları*” tanımı genel olarak kadın şiddeti boyutuyla gündeme gelse de; aslında kadın-erkek herkes bu suçun mağduru olabilmektedir. **Örneğin bir hastanın numaranıza ulaşarak sizi taciz boyutuna varacak derecede rahatsız etmesi yahut hakkında beyaz kod verdiğiniz kişinin dava dosyasından adres-telefon bilgilerinize ulaşarak sizi tehdit etmesi vb. durumlarda, eğer mesele işyeri veya ev adresinizi değiştirmeye ya da pek sık bu raddeye gelinmene de hekim arkadaşımız gibi tayin istemeye** varacak boyuta geldiyse, bu değişiklik, mevcut davanızda veya şahsa karşı uzaklaştırma kararı çıkarmanızda işinizi kolaylaştırabilecektir.

Sağlık Çalışanını Kasten Suçu Katalog Suçlar Arasına Alınmıştır

Katalog suç; işlendiğine dair, somut delillere dayalı kuvvetli şüphe olan suçlara denir. Ceza Muhakemeleri Kanunu madde 100/3, bu suç tiplerini bir bir saymıştır. Madde 100/3-j eklemesiyle; bu sayılı suçlar arasına **“sağlık kurum ve kuruluşlarında görev yapan personele karşı görevleri sırasında veya görevleri dolayısıyla işlenen kasten yaralama suçu”** da tutuklama sebebi olarak dahil edilmiştir.

Esasen, bu cümlelerin aynısı 3359 Sayılı Sağlık Hizmetleri Kanunu Ek/12-1’de, 2014 senesinden beri vardır. Maalesef ki geçtiğimiz 8 yıl boyunca nadiren uygulanmıştır. Yapılan güncel hareket; yürürlükte olan aynı cümleyi farklı kanuna taşıyıp, madde ek/12-1’i yürürlükten kaldırılmaktan ibarettir. Bu konuda sorun düzenleme değil, uygulamadır.

Mesleki Sorumluluk Kurulu Oluşturulacak

Bu yeni düzenleme ile birlikte, hekimlerin tıbbi işlem ve uygulamalarına ilişkin doğrudan soruşturma başlatılamayacak; soruşturmalar, oluşturulacak “Mesleki Sorumluluk Kurulu”nun iznine tabi hale gelecek.

Yerli yersiz her şikayetin, hekimi tehdit altında hissettiren bir soruşturma olarak dönmesi, hekim için eminim ki yorucudur. Mesleki Sorumluluk Kurulu denen oluşumla birlikte, haksız ve asılsız şikayetlerin elenerek hekime yansımayacağını umuyorum.

Yine, idare yani bu durumda Sağlık Bakanlığı tarafından, davacı hastaya tazminat ödenmesi durumunda, kamu sağlık çalışanlarına rücu edililmeyeceğini, rücu tutarına ilgilinin görevinin gereklerine aykırı davranmak suretiyle görevini kötüye kullanıp kullanmadığını, kusur durumunu göz önüne alarak bu Kurul karar verecektir.

Öte yandan; Mesleki Sorumluluk Kurulu, mevcut davaları ötelemek dışında anlamlı bir çözüm üretemeyecektir. Yine, rücu davalarında, hekimin Bakanlık’ın ödediği tazminattan rücuen sorumlu olup olmayacağına karar verecek merciin, Bakanlık’ın kendisine bağlı oluşuyla tarafsız ve adil kararlar veremeyeceğini düşünüyorum.

Özetle, yeni düzenlemeler yine caydırıcı ve yeterli değildir. Sağlık çalışanları, çalışma şartlarının iyileştirilmesini, hedef gösterilmemeyi, şiddetin azalmasını, yani herkes gibi insanca çalışabilmeyi istemektedir.

Hal böyleyken, getirilen yenilikler; esas sorunların hekimler ve meslek örgütleriyle konuşulmaksızın, buzdağının görünen yüzüne dair bazı düzenlemelerden öteye gidememiştir.

Kübra ÇİM

Herkese merhaba, ben Prof. Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi, nam-ı diğer Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 3. yılına başlamak üzere olan bir acil tıpcıyım, asistan doktorum. Dört-beş sene pratisyen hekim olarak çalıştıktan sonra acilin beni ne kadar tamamladığını, ruhumu yansıttığını anladım ve yoluma acil tıp alanında uzman olarak devam etmek istediğime karar verdim. İtiraf edeyim ki hala her nöbet Okmeydanı kargaşasında bu kararımı bir kez daha sorguluyorum. Şaka bir yana acil dinamiktir, çabuk karar vermektir, hayat kurtarmaktır, aksiyon alanıdır. Boş zamanlarında gezme, akademik çalışma yapmak için zaman fırsattır vs vs.... Acili seviyorum.

Tropik Tatil Meraklılarına Mavi-Yeşil Bir Rüya: Seyşeller

Kimine göre bir balayı destinasyonu, kimine göre dalış fırsatı, kimisi için pek çok kültürün bir arada olduğu, bir gün tapınak gezip bir gün yerlilerle denize girebileceği ada ülkesi; bu kez egzotik bir cennet olan Seyşeller'deyiz.

Daha önce Mauritius planları yapıp, o kadar alışveriş ve hayalden sonra uçağın kapısından dönmüş bir talihsiz olarak (nasıl olduğu kısmı tamamen ayrı bir yazı konusu) bu kez rotayı Seyşeller'e çevirdim. Çevirdim diyorum çünkü ben ne kadar su kuşu bir insansam, eşim de bir o kadar uykusever. Tatillerde ben dalışta gördüğüm balıkları heyecanla anlatırken, O tatilde ne kadar dinlendiği üzerinden not verir bir daha gidilip gidilmeyeceğine :) Ee sonuçta bu gezi yazılarının yazılabilmesi için benim gezenti olmam yetiyor, bırakalım o da bu sırada dinlensin :) Şaka bir yana benim pek sevgili gezi arkadaşımınla çıktık yola. Gecikmiş bir evlilik yıl dönümü hediyesiydi laf aramızda, o yüzden heyecanım iki kat arttı diyebilirim.

THY'nin Seyşeller'e direkt uçuşları bulunuyor. İstanbul'dan 7 saat 50 dakikada saat farkı yaşamadan Seyşeller'e iniyorsunuz. 'Seyşeller'e seyahat edecek Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları (tüm pasaport türlerinde) iş ve turizm amaçlı seyahatlerde 90 güne kadar vizeden muaftır ibaresi vardır resmi Dışişleri Bakanlığı sisteminde ancak; gitmeden önce online ülkeye giriş izin formu dolduruyorsunuz. Bu belge sayesinde Seyşeller için seyahat onamı almış oluyorsunuz. Doldurmayı unutmanız halinde ülkeye giriş sırasında ücretli olarak da bu hizmeti alabiliyorsunuz ama hayli tuzlu oluyor. O yüzden aradaki fiyat farkını ödememek için bu işi 5 dk'da gitmeden halletmek önemli. Gidecekler için linki bırakıyorum.

<https://seychelles.govtas.com>

Gelelim Seyşeller neresidir?

Bu Dünyadaki cennet ada ülkesi. Un gibi incecik beyaz kuma sahip sahilleri, her yerde palmye ağaçları, alabildiğince yeşillik ve mercan resifleriyle oluşmuş bir deniz... Hint Okyanusu'nun popüler noktası Seyşeller'e Hoşgeldiniz... Aslında Seyşeller ya da resmî adıyla Seyşeller Cumhuriyeti, Afrika kıtasına bağlı bir ada ülkesidir. Seyşeller, Hint Okyanusu'ndaki 115'ten fazla ada üzerinde kurulu bir ülke olup, Afrika ana kıtasının doğusunda, Madagaskar'ın ise kuzeydoğusunda yer almaktadır.

Ülkenin başkenti Victoria'dır. Dönem dönem yağmur yağışları etkili olsa da Seyşeller'e yılın her dönemi gelebilirsiniz. Ortalama hava sıcaklığı 25-32 derece arasında değişiyor. Nem kış döneminde biraz daha yüksek. Bunun yanında yazlar daha kuru geçiyor. Mercan resifleriyle süslü deniz muhteşem, çoğu insan dalış için geliyor buraya, ama benim gibi dalış eğitiminiz yok ama sualtı yaşamına da aşksanız takin gözlüğünüzü tutun nefesinizi, yüze yakın güzellikleri de hayran olmak için yeter.

Burada ufak bir hatırlatma yapmakta fayda var. Ben kendi çapımdaki yüzeyel dalışlarımın 2. gününde maalesef ki deniz ayakkabısı giymemiş buldum ve sörf için de çok uygun olan denizde kocaman bir dalganın bana bir tokat atmasıyla kendimi suyun dibinde buldum. Hızlanabilmek için zemine sağlam bir basmamla o da ne! Canımdan adeta can çıktı, bir acı bir acı ki sormayın... Resmen sarı ön poliklinik teyzelerinin 'ölüyorum çocuuuuuu' çılgınlıkları gibi bir inleme... Kendimi yüze zor attım. Topuğumda 10-15 cm lik dikenler vardı! Meğer burada kaya diplerinde pek çok deniz kestanesi konuşlanmış ve ben yanlışlıkla bir veya birkaçının üstüne basmışım. Sonrası tam bir dramdı. Tatil burnumdan geldi demeyelim ama acı dolu birkaç saatin ardından katlanabilir bir ağrıya bıraktı yerini. Bu bahaneyle öğrendik ki zeytinyağı, sirke ve limon ile dikenler kendini dışarı bırakıyormuş. Bir yeşil alan hastası edasıyla

adanın hastanesinin acil servisine gittik, ama triyajdaki hemşire bize gülerken bunun acil bir durum olmadığını söyledi ve sağlık sistemimizi ve alışmışlıklarımızı kötü bir şekilde yüzümüze vurdu. Halbuki o hiç bir şeyin farkında değildi.

Oysa ki tatil rüya gibi başlamıştı. Havalimanına indiğimizde ülkedeki nemden şıp şıp terlemeye başlamıştık bile ki o sırada hafiften yağmur yağmaya başladı.. Seyşellerin başkenti ve en büyük adası olan Victoria'dayız, zaten havalimanı da burada bulunuyor. Adanın doğu ve batı kıyısındaki oteller aslında ne tür bir tatil istediğinize göre değişiyor. Doğu kıyıları daha ziyade sörf için uygunken batı kıyısındaki deniz daha durgun ve su altı keşfi için mükemmel mercan resifleriyle dolu. Yüzeyden dahi yüzen rengarenk balıkları görmeniz mümkün.

Okuduğum ve öğrendiğim kadarıyla adadaki otel çalışanlarının neredeyse hepsi yerli. Dışarıdan göçle işçi almıyorlarmış ve hepsi kültürlerinden olsa gerek çok misafirperverdi. Otelin kapısında soğuk içeceklerimizle karşılandık. Otelde bir sonsuzluk havuzu mevcuttu ama bembeyaz sahiliyle Seyşeller o kadar güzel ki, tuzlu su dururken havuza dönüp bakan yoktu.

Otelimiz havalimanına çok uzak değildi biz araba kiralamayı tercih ettik. Araç kiralama ücretleri makul denilebilecek seviyede. Adadaki meşhur birkaç plajı da görmek, adanın en tepesine çıkıp bir kez de kuşbakışı seyretmek, bir de meşhur kamplumbağa botanik parkına gitmek için araba kiralamak mantıklı bir seçenek olacaktır.

Ana ada Mahe'de kalıyorsanız, otelin uzaklığına göre süre 30 dakika ile 1 saat arasında değişiyor. Yollar virajlı. Diğer adalara pervaneli Twin Otter

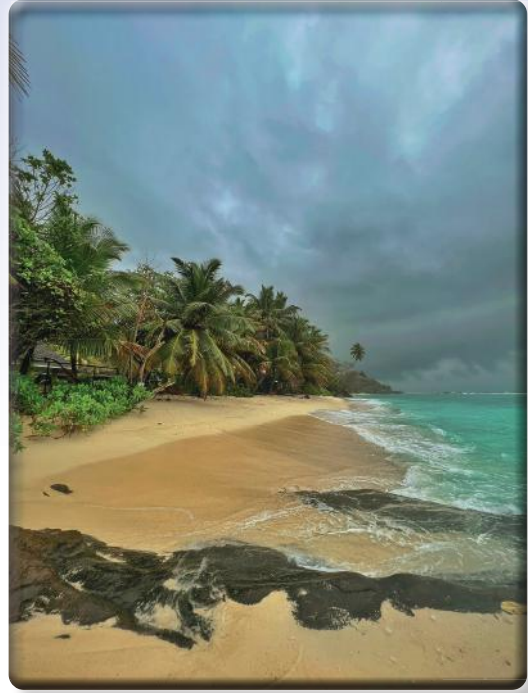
tipi uçaklarla veya sürat botları ile ulaşabilirsiniz. Genellikle sürat botları ve 10 dakikalık uçuşun fiyatları neredeyse aynı. Okyanus dalgalı olduğunda uçağı tercih etmenizi öneriyorlar.

Biz bu botanik parka son günümüzde gittik ve akıl yemelik anlar yaşadık. Yaklaşık 300 kg lık dev kaplumbağalara yakından bakabilmek, dokunabilmek, onları beslemek hayatta bir kez yaşanabilecek bir tecrübe gibi geldi bana. 120 cm'e kadar büyüeyebilen ve 150 yıldan fazla yaşayabilen kaplumbağalar yemyeşil doğaya fazlasıyla uyum sağlamış durumda. Bir de Aldabra Atoll adası varmış ki kaplumbağaların doğal yaşam ortamı olarak anlatılıyor ama ben sudan çıkmayı bilmediğim için o kısmı atlamış bulunuyoruz. Tabii Sir Selwyn Clarke Market'e uğrayıp bol bol meyve sebze standı gezmeyi ihmal etmedik. Bizde bulunmayan pekçok tropikal balık çeşidine de burada rastlamak mümkün.

Botanik Park'a gittiğimiz gün şehir merkezini de gezmiş olduk. Ülkenin yaklaşık %90'ını hristiyan nüfus, geriye kalan kısmını ise müslümanlar, hindular ve diğerleri oluşturuyor. Başkent Victoria'da 1982 yılında inşa edilen Şeyh Muhammed bin Khalifa Camii, küçük bir topluluk olan Müslümanlara hizmet vermektedir. Mont Flueri eteklerinde konumlanan sevimli cami yakın geçmişte restore edilmiş. Revolution Caddesi üzerindeki St. Paul Katedrali, Anglikan Kilisesi olup, orijinali 1859 yılına dayanmaktadır. Birkaç kez tadilat gördükten sonra 2001 yılında yeniden yapılmış. Yine 1892 yılında yapıлып, 1990'da yenilenmiş olan Meryem Ana Katedrali, bir Katolik Kilisesi olup aynı zamanda Piskoposluğun da ana kilisesidir.

Otel Seyşeller'de çok önemli, çünkü tatilinizin büyük bir kısmını otelde geçiriyorsunuz. Nerden baksanız en az 3 günü otelde geçireceğinizi, bir günü adanın etrafındaki meşhur plajlara ayıracağınızı ve bir gün de botanik park, ada etrafında bir tur, şehir merkezinde gezinti şeklinde planlayacak olursanız, tatil için minimum 5 gün ayırmanız şart. Ama daha uzun kalma fırsatınız varsa merkez ada Mahe, Victoria dışında botlarla ya da pırpır uçaklarla ulaşılabilen çevre adalara da gidebilir. Köylerdeki yerlilerle sohbet edebilir, bu güzel tropikal memleketteki sevecen, misafirperver Afrika insanların kültürüne şahitlik edebilirsiniz.

Seyşeller ile ilgili daha çok şey yazmak istiyorum, unutulmaz bir balayı tatiliydi benim için evliliğimizin 6. Yılıni doldurmamız anısına:) Ama dediğim gibi arkadaş grupları, geniş aile kısaca denizsever, gezinti herkes ile gitmek için ideal bir ada. Belki başka balayı alternatiflerine göre bir tık tuzlu kabul edilebilir.

Ama biliyorsunuz ki pahalı uçak bileti değil, erken alınmamış uçak bileti vardır. Biz acilciyiz, hep bir pratik yolunu buluruz değil mi? Gidenler benden adaya selam söylesin, tadı damağımda kaldı bembeyaz sahillerin...

PHILIPS

philips.com

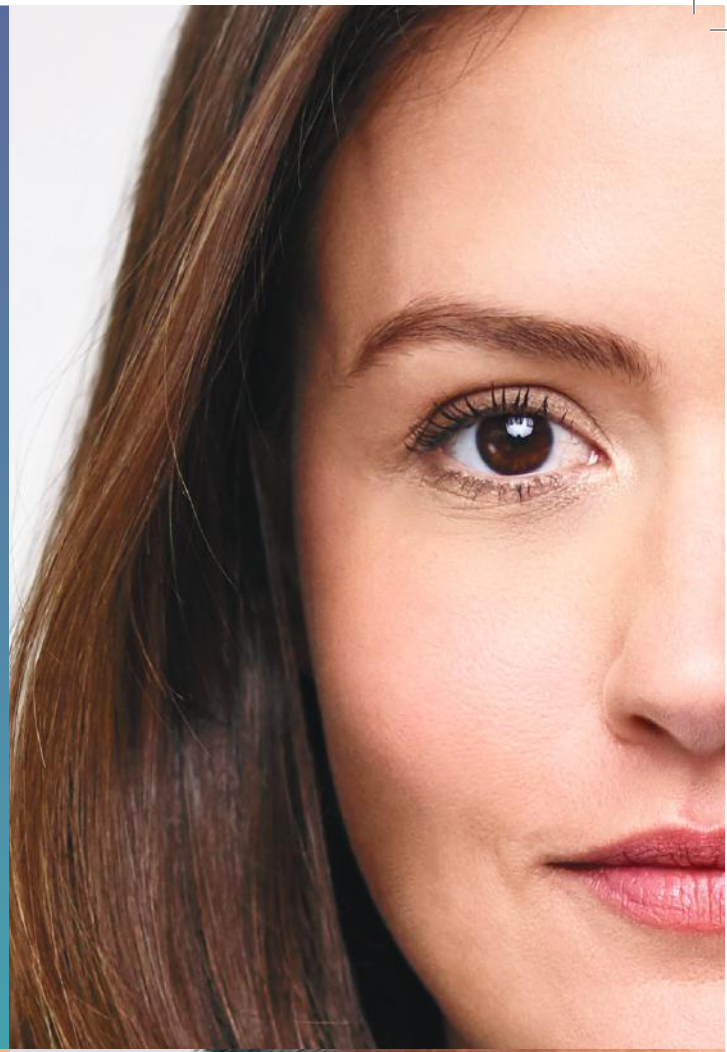
Hayatı, birlikte iyileştiriyoruz

Philips olarak inanıyoruz ki, daha erişilebilir ve daha sürdürülebilir sağlık sistemlerinin zamanı geldi. Ancak bunu tek başımıza gerçekleştiremeyiz. Yeni fikirler üretmek için bir araya geliyor, ekipler kuruyor ve iş birlikleri yapıyoruz.

Hayatı, birlikte iyileştiriyoruz.

innovation you

philips.com/makelifebetter

Burcu YILMAZ

Kendimi tanıtabilirdim ben kısaca "B.Y.". Fakat siz bana uzun uzun doğasever ve acil sevdalısı diyebilirsiniz.

Türkiye Acil Tıp Derneği Basketbol Acil Ligi 4. Sezonu

Bir TATD ve EMPACT klasiği olan, en önemli kuralı "FAİR PLAY" kavramı içinde centilmen olmak, sporun ruhundaki dostluk ve barış havasını tüm acil klinikleri arasına yaymak olan BAL her sene kapsamını daha da genişleterek basketbol ve acil severleri bir araya getirmeye devam ediyor. 4. sezonu gerçekleştirilen ve İstanbul, Ankara, İzmir, Düzce illerinden katılım ile bu yıl acil servis ve acil sağlık hizmetleri doktorları tarafından oluşturulan lige toplamda 13 takımla katılım sağlandı.

"Sporun ruhundaki dostluk ve centilmenlik havasını yaymak"

Bu sezon maçlar Spor İl Müdürlüklerinin de onayı ile İstanbul ve Ankara şehirlerinde başlangıçta grup usulü ile oynandı. İstanbul'da iki ayrı grupta ve Ankara'da ise tek grupta takımlar mücadele etti. İstanbul'da mücadele etmesini beklediğimiz Marmara Warriors takımı turnuvanın henüz başında hiçbir maça çıkmadan turnuvadan

çekildiğini açıkladı ve böylece iki şehirde dörder takımdan oluşan üç ayrı grupta maçlar yapıldı. İzmir ilinin tek temsilcisi olan EA SPORTS ve Duzjazz ise maçlarını İstanbul'da oynamayı tercih ettiler ve kurada aynı grupta yer aldılar.

TATD BAL BASKETBOL ACIL LİGİ

EMPACT TATD TÜRKİYE ACIL TIP DERNEĞİ

YARI FİNAL

NIGHT SHIFTERS VS HASEKİ

GAZİ ÜNİVERSİTESİ VS FSM BULLS

**17 Haziran 2023
12:00**

**YER: Bahçelievler Şehit Mustafa
Özel Spor Kompleksi**

İstanbul 1. Grup	İstanbul 2. Grup	Ankara Grubu
Ege Acil (EA Sports)	Göztepe Acil (Göztepe Injectors)	Hacettepe Acil (Hacettepe Septics)
Düzce Acil (Duzjazz)	Samatya Acil (Samatya Gladia-tors)	Gazi Acil (Gazi Forever)
Haseki Acil (Haseki İsimsiz Kim-sesiz)	FSM Acil (FSM Bulls)	Ankara EAH (Resuscitators)
Ümraniye Acil (Akademi Ümra-niye)	Night Shifters (Karma)	Ankara Şehir Hastanesi (Ankara 06'ers)

İstanbul'daki maçların her ayın üçüncü cumartesi günü oynanmasına karar verildi. İlk maç 12 Kasım 2022 tarihinde Müzahir Sille Spor Kompleksinde oynandı. Ankara ilindeki maçların ise 19 Kasım 2022, 26 Kasım 2022 ve 17 Aralık 2022 tarihlerinde Sincan Sinan Şamil Sam Spor Kompleksi'nde oynanması kararlaştırıldı.

Ve grup kuraları çekildi.

Turnuva öncesi takım kaptanları ile sürekli olarak iletişimde olundu ve kurallar en başından ortak kararlar vererek belirlendi. Her takım turnuva öncesi takımlarındaki oyuncu listesini ve oyuncularının acil sağlık hizmetlerinde aktif olarak çalıştığını ispatlayan belgelerini TATD resmi mail adresine bildirdi.

Bu üç grupta ilk iki sırayı alan toplamda altı takım ile en iyi üçüncü olan iki takımdan oluşan sekiz takım ile tek maç üzerinden İstanbul ilinde Bahçelievler Şehit Mustafa Özel Spor Kompleksinde 20 Mayıs 2023 tarihinde çeyrek final müsabakaları yapıldı.

Çeyrek finalde;

Gazi Forever - Akademi Ümraniye

Haseki İsimlessiz Kimsesiz - Göztepe Injectors

Nightshifters- Duzjazz

FSM Bulls - Hacettepe Septics eşleşmeleri oldu.

Yarı final ve Final Müsabakaları

Bu maçların ardından Gazi Forever, FSM Bulls, Night Shifters ve Haseki İsimlessiz Kimsesiz rakiplerini eleyerek yarı finale çıktılar. Yarı final ve final müsabakaları birbirini takip eden iki günde 17-18 Haziran tarihlerinde İstanbul ilinde Bahçelievler Şehit Mustafa Özel Spor Kompleksinde düzenlendi.

Yarı finalde geçen yılın şampiyonu FSM BULLS takımında yeterli kişi sayısına ulaşamadığı için müsabakadan çekilme kararı aldığından **Gazi Forever** hükmen galip ilan edildi. Night Shifters ile Haseki İsimlessiz Kimsesiz arasındaki maç, Night Shifters takımının 29-19'luk bir skorla galibiyeti ile sonlandı.

“Finalin adı artık Night Shifters-Gazi Forever”

“Şampiyon Night Shifters”

Müsabakayı kazanan **Night Shifters** 31-16 skorla Türkiye Acil Tıp Derneği Basketbol Acil Ligi 2022-2023 Sezonu Şampiyonu olarak kupanın da sahibi oldu.

İkinciliği ve üçüncülüğü ise sırasıyla Gazi Forever ve Haseki İsimlessiz Kimsesiz aldı.

Dostluk ve centilmenliğin ilk maçtan son maça kadar azalmadan devam ettiği diğer sezonlar gibi bu sezonda da sporseverleri ve acil severleri ortak küme de buluşturmaktan mutluluk duyduk. Tüm oyuncularımıza, taraftarlarımıza ve başından sonuna desteklerini esirgemeyen Prof. Dr. Serkan Emre Eroğlu'na BAL aracılığı ile teşekkür ederiz.

“Spor, sınırlarınızı zorlayarak kendinize meydan okuma cesaretini bulmaktır.”

Ezgi Özgün

1987'de Çorum'da doğdu. 2006 yılında İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde başlayan tıp eğitimi serüveni ardından, Mayıs 2014-2015'te Çorum-Sungurlu Devlet Hastanesi acil servis hekimliği ile mecburi hizmetini tamamladı. Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıp Eğitimi Anabilim Dalı'nda doktora yapmakta ve araştırma görevlisi olarak çalışmaktadır.

Yıkıntılar arasında Hatay ile tanışmak

11 ili kapsayan ve çok sayıda yurttaşın etkilendiği Kahramanmaraş merkezli Şubat depremlerinin ardından tüm deprem bölgesinde birinci basamak sağlık kurumları belirgin bir biçimde hasar görmüş ve bu kurumların çalışanları da ağır kayıplar vermiştir. Deprem sonrası dönemde birinci basamak sağlık hizmetleri sağlıklı bir yaşamın yeniden kurulmasında her zamankinden daha fazla yaşamsal önem taşımaktadır. Özellikle tabip odası yıkılmış olan Adıyaman, Hatay, Kahramanmaraş ve Malatya illeri başta olmak üzere deprem bölgesinde Türk Tabipler Birliğinin değerlendirme, koruyucu sağlık hizmetleri ve kadın sağlığı birimleri koordinasyon çalışmaları depremin ilk gününden itibaren devam etmektedir. Bu çalışmalara katkı sunmak için Antalya Kadın Hekimlik ve Kadın Sağlığı Komisyonu gönüllüsü olarak 29 Nisan- 3 Mayıs tarihlerinde Hatay Kadın Sağlık Birimi'ne gittim.

29 NİSAN

Gün erkenden başladı. Adana otogardan iki hekim Hatay TTB koordinasyon merkezine gitmek için otobüsle yola koyulduk. Yol arkadaşımın daha önceki gelişlerine dair anıları eşliğinde Akdeniz Bölgesinin doğusuna ait yeşil doğayı seyredildim. Yol boyu geçtiğimiz Erzin, Dört Yol, Payas, İskenderun, Kırıkhan yerleşkelerinde depremin yarattığı yıkıntıların hala olduğu gibi durduğuna şahitlik ederken **depremin ilk günlerindeki gibi**

tekrardan gerginlik, öfke, üzüntü duyguları arasında gel-gitler yaşayarak Hatay'a ulaştım.

Öğleden sonra ulaştığımız otogardan TTB ve SES deprem koordinasyon merkezine gidene kadar Hatay'ın geçmemize izin veren sokaklarından geçerken **geriye kalan yıkıntılardan depreme ne çok yara aldığını bir kez de kendi gözlerimle görmüş oldum.** Daha önce gelmeliydim pişmanlığı ve şehrin yıkıntılarındaki duygusal yoğunlukla bir o yana bir bu yana sürüklendim. Duygular gördüklerimin hızına yetişemez oldu.

Koordinasyon merkezinde olan arkadaşlarla tanışıp bizim kalmamız için TTB, SES, Hatay tabip odası ve uzmanlık derneklerinin sağladığı yerleşkede koşulları öğrenip diğer gönüllü sağlıkçı kadın arkadaşlarla kalacağım konteynera yerleştim. Hemen işe koyularak yanımda getirdiğim Antalya Kadın Hekimlik ve Kadın Sağlığı Komisyonunun finansmanını sağladığı Kadın Çamaşırları dolu valizi boşaltmak için Kadın Sağlık Birimine geçtim.

Koordinasyon merkezinde ekip değişim günü olduğu Hatay'da kalan halk tarafından bilindiği için çok fazla başvuru olmadı.

Günlük değerlendirme toplantısı öncesi 2 saatlik bir boşluğumuz olduğunu öğrenince depremden önce Hatay'ı gezmiş olan hekim arkadaş rehberliğinde ufak bir Şehir turuna çıktım. Şehrin toz duman olmuş yıkıntıları içinde eski hallerine dair hayalimde görüntüler oluştururken, **bir kadın ve yanında iki kız çocuğunu ve nereden bulduklarını bilmediğim bir yatağı taşıdıklarını fark ettim.**

Hayatın yeniden inşasında kadına dair dayanışma ve emeğin sembolü gibi çıktılar karşıma. Aramızdaki mesafenin fazlalığı yüzünden uzaktan gördüğüm bu an zihnimde daha önce dinlediğim deprem hikayeleri ile eşleşti. Deprem öncesi her Şeye sahipken bir an sonrası hiçbir Şeyin olmadığı, sadece hayatta kalma mücadelesinin başladığı hikayeler...

Birden yanımdan geçen moloz taşıyan araçların tozu dumana katışları ile dikkatim çalışanlarının hem kendi hem de ortamda bulunan insanların sağlığını tehlikeye atan ciddiyetsiz çalışma Őekillerine kaydı. Yıkıntılardaki asbest gerçeğini hiçe sayarcasına maskesiz çalışmaları ve bir de bu ortamda birbirlerine iş makinaları ile yapabildikleri akrobatik hareketleri gösterişlerine hayretler içinde bakakaldım.

Akşam yapılan gün değerlendirme toplantısına yetişmek için hızla Hatay sokaklarında ilerlemeye başladım. Toplantıda koordinasyon birimindeki işleyişe dair bilgiler verildikten sonra gün değerlendirmesi ve sonraki günün planlaması ile görev dağılımları yapıldı. Toplantı sonrası gecenin soğuğuna dayanmamızı sağlayan sobanın başında iğimizi ısıtan çay eşliğinde sohbet ederek arkadaşlarla biraz daha vakit geçirip bu uzun günü tamamladım.

30 NİSAN

Hatay kadın sağlık birimine gün içinde 13 başvuru aldık. Bu başvurular:

Geceleri tuvalete gidememekten kaynaklı vajinit, mantar, idrar yolları enfeksiyonları, hijyen koşullarının asgari seviyede sağlanamamasından kaynaklı bit, pire vb. bulaşıcı hastalıklar, üreme sağlığı, aile planlaması, korunma yöntemleri, Şiddete/istismara dair konuşmalar

Bu başvurular esnasında tedavi için ilaç desteği ve kadın kişisel ihtiyaçları giderilmesi için gelirse bile her görüşme kendi içinde ayrı bir psikososyal destek görüşmesine dönüştü. Kadınların dertleşebildiği bir alan yaratılmış ve devam ettirme hatta yaygınlaştırma isteği uyandırdı. Birime başvuranlar, deprem sonrası yardımların, Şehrin dağınık yerleşimli çadırkent ve konteyner alanlarına yavaş yavaş kesilmeye başladığını, en temelde içme suyuna bile hala ulaşmakta zorlandıklarını dile getirdikleri noktada devlet desteğine ulaşamamanın yaşadıkları hayal kırıklığını paylaştılar. Birkaç başvuru esnasında, yerleşim yerine yakın olan yukarı Çekmece mahallesi mevkiindeki çadırlarında, su tedariğinin zor olduğunu, tuvalet ve banyo imkanı olmadığı için hasarlı evleri kullanmaya devam ettiklerini, hasarlı binalar yetmezmiş gibi mezarlığın da aynı bölgeye yapıldığı için sürekli kayıplarını hatırladıklarını ve zorlandıklarını dile getirdiler. Bu kadar olumsuzluğun arasında son günlerde geceleri silah seslerinden dolayı tedirgin olduklarını ve korktuklarını söylediler. Saat 17:00'de birimi kapatıp bir gün önceden belirlenmiş olan Samandağ Kadın sağlık biriminde gerçeğleştireceğimiz çadır kentte yaşayan kadınlarla sağlık buluşması etkinliği için beş kadın sağlıkçı yola koyulduk.

Samandağ kadın sağlık buluşması; TTB merkez konsey üyesi Dr. Adalet Çıbık buluşmanın açılışını yaparak neden burada olduğumuzu, kim olduğumuzu ve amacımızın ne olduğunu aktardı. 20-25 kadınla yaptığımız buluşmada hijyen, cinsel sağlık, üreme sağlığı üzerine bilgilendirmeler yapıldı. Kadınların çadır kent koşullarında yaşanan sıkıntıları ve aksaklıkları dile getirdikleri sohbet 2 saate yakın sürdü. Her hafta talep ettikleri konularda toplantı yapılabileceği önerisinde bulunduk. Kadınlar olumlu geri dönüşte bulundular.

Akşam yapılan değerlendirme toplantısında psikiyatristlere danışıldı. Medikal ihtiyaç dışında kadın dayanışmasının daha doğru çalıştığı konusunda ortak bir görüşte uzlaşıldı.

1 MAYIS

Kadın Sağlık Birimi; Öğlene kadar 30 başvuru alındı. İkinci ve üçüncü başvurular çoğunluktaydı. Kadın sağlık birimi hem fiziksel sağlıkları için destek aldıkları hem de sorunlarını dile getirdikleri psikososyal destek için düzenli olarak gelmeye başladıkları bir birim oldu. Başvurular sırasında kadınlar, yardımların AFAD dışında kurulan çadır alanlarına ulaştırılmadığını dile getirdiler. Yukarı Çekmece mahallesinden gelen kadınlar silah seslerinden tedirgin olduklarını ifade etmişlerdi. Konu hakkında görüşmeler yapıldı.

Çalışan sağlık emekçilerini ziyaretlerle başladık. Samandağ devlet hastanesi, orda kurulan TDB mobil diş sağlığı birimi, Samandağ Sahra Hastanesi sağlık emekçileri ile sorunları konuşuldu. Deniz kenarındaki Sahra Hastanesinde çalışan Sağlık emekçilerinin günlük tek çeşit olarak fasulye nohut yiyor olması yakınılan bir durumdu.

Ziyaret sonrası tüm ekip olarak Samandağ 1 Mayıs yürüyüşüne katıldık. Şehrin yıkık ve hasarlı binaları arasında yapılan yürüyüş ve depremde kaybedilenlerin anılması duygulu anlar yaşanmasına sebep oldu.

Bu atmosferde buruk geçen 1 Mayıs kutlamasının ardından saat 15:00 gibi çocuklarla buluştuk. Moloz döküm alanının çok yakınında olan çadır/konteyner kentlere ve temiz havada yaşama hakkına dikkat çekmek için çocuklarla sahil kenarında uçurtmalar uçurduk. **Bir an hepimiz yeniden çocuk olduk.**

Saat 17:30 da Hatay Uğur Mumcu bulvarından kortej oluşturularak Sevgi parkına kadar 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı.

2 MAYIS

Kadın Sağlık Birimi; 25 başvuru alındı. Başvurular arasında dikkati çeken şiddet vakası için gerekli destek sağlandı. Birimin malzeme eksikleri tespit edildi. Saha çalışmasına ağırlık verildi.

SAHA, Kırıkhan Dom Bölgesi; İlk bölge 120 çadırdan oluşan, 670 kişinin yaşadığı dağınık bir düzenle kurulmuş Roman asıllı vatandaşların yaşadığı bir çadır kent. Bölgeye içme suyunu Jandarma sağlıyor. Çadırların elektrik sorunu devam ediyor. Suyun kontrolsüz ve alt yapısız kullanımından dolayı bölgesel su birikintisi ve çamur oluşumu sorunu var. Bu çadır kentte tuvalet ve duş yok. Uyuz, bit, idrar yolu enfeksiyonu vakaları çok fazla. 2 gündür kanamalı olduğu söylenen miadı dolmuş 17 yaşında resmi nikahı olmayan bir gebe özel hastaneye gitmiş ve bebeğin ters geldiği söylenerek ücreti ödendiği taktirde sezaryen doğum yaptırılacağı bildirilmiş. Bizden yardım isteyen yakınları aracılığıyla gebeye ulaşıldı ve koordinasyon merkezinden yardım alınarak gebe Dört Yol devlet hastanesine gönderildi.

İkinci bölgede 25 çadır mevcut. Su şebekeden kullanılıyor ama yetersiz. Akdeniz anemisi çok yaygın. Büyük çocuklarda idrar kaçırma sorunu çok fazla. Psikolojik desteğe ihtiyaçları var. Her iki bölgenin gebeleri ve çocukları çalışan ASM'ler tarafından takipli. Çadır kent sakinleri tuvalet için hasarlı evleri kullanıyorlar. Cinsellik için ağır hasarlı binalara sürüklenen kadın sayısı fazla. Bölge artçılarla sallanmaya devam ederken bu hasarlı

binalara girip çıkmaya devam ediyorlar. Su depoları ve Çamaşır makinaları başka bir köyün muhtarı tarafından el konulmuş. Dışlanmışlıklarını zihinsel ve fiziksel olarak sonuna kadar kanıksamışlar. Dediklerine göre deprem onların hayatında çok fazla bir şeyi değiştirmemiş.

Gün sonu değerlendirme toplantısında Dom bölgesi için sivil toplum kuruluşları, kadın ve çevre platformları ile ortaklaşma Roman örgütleri ile görüşme önerildi. Çadırlar çok düzensiz. Bu nedenle iç örgütlenmeleri olmadan iletişim kurmanın zor olduğu ihtiyaçların karşılanmasının yetersiz kalacağı üzerine ortak bir karara varıldı. 2 Mayıs İşçi Filmleri Festivali açılış töreninde Hatay atmosferinde yaşanan duygu sağanağı bende bir eksiği tamamladığımı gösterdi. Uzaktan deprem bölgesine dair haberlerle duygular zorluyorken, Hatay a geldiğimden beri tüm duygular doğallığındaydı. Ağlamakta gülmek de güzelleşti. Doğalı buydu. Her şey anda ve olması gerektiği gibi yaşanıyordu.

3 MAYIS

3 Mayıs Hatay'daki son günümüdü. Burada tanıştığım sağlık emekçisi arkadaşlarla nasıl geçtiğini anlamadığım beş gün geçirdim. Dayanışma ruhunun verdiği bu sıcak atmosferde yeni dostluklar kurdum. Buraya gelirken elimden geldiğince çalışarak yardım edeceğim düşüncesi ağır basıyordu. Şimdi Antalya'ya dönerken buranın bana da iyi geldiği fark ediyorum. Dayanışma iyileştirir gerçeğini bir kez daha yaşadım. 29 Nisan – 3 Mayıs tarihleri arasındaki gözlemlerimden:

Yıkımın anormal boyutları göz önüne alındığında şehrin toparlanması uzun yıllar alacaktır. TTB'nin başından beri düzenli olarak yaptığı bilimsel uyarılara

rağmen depremin üzerinden geçen 3 ayın sonunda Hatay'da yaşam koşullarında iyileşme değil gerileme göze çarpıyor. İnsanların temel yaşam ile ilgili sıkıntıları (barınma, su, hijyen...) yoğun bir şekilde devam ediyor. Çadırların ve konteynerların uygun olmayan düzenlemelerle yeni sağlık sorunlarına ve salgınlara sebep olacağı apaçık ortada. Kent merkezinde kurulan sahra hastanelerinde kimi poliklinikler çalışmakta fakat çok yetersiz durumda. Kent genelinde cerrahi müdahale, doğum izlemi, psikiyatri takipleri ve hasta yatışı yapacak bir merkez bulunmamakta. Çok sayıda aile sağlığı merkezi yıkıldığı ya da hekim dâhil sağlık çalışanları vefat ettiği için kapalı durumda. Aşılama çalışmaları, gebe takipleri gönüllü sağlık kuruluşları çadır/konteyner kentlerde açılan revirlerde (devam ediyor. Bölgede görevlendirilen hekimlerin/sağlık emekçilerinin 3 ayın sonunda barınma ve çalışma koşullarının hala sağlanamadığı dikkat çekiyor.

Kadın sağlık birimleri: Bilimsel ve kollektif bir planlama ile kadın sağlık birimlerinin devamlılığının sağlanması gerekiyor. Özgün bir ortam, kadınların dertleşebildiği bir alan yaratılmış ve devam etmekte. Bu özgünlüğü bozmadan psikososyal destek yönünü toplantı ve atölye çalışmaları ile desteklemek iyi gelecektir.

Bu afetin yası kolay biter mi bilinmez ama yavaş yavaş üstümüzden ölü toprağını atma vakti geldi. Evet olanlar unutulmayacak. Ama eskisi kadar da canımızı yakmayacak. Eksiklerimizi ve hatalarımızı göz önüne alarak yeni güzel bağlar kuracağız. Kötü ve çirkin olanın üzerine dayanışma ve sevgiyle güzel anılar biriktireceğiz. Sürecin ağır ve zorlu koşulları devam ediyor olsa da depremde yitirdiklerimizin anısına saygıyla, insanlık değerlerimize sahip çıkıp umudun gücünü katlayarak çoğaltacağız.

Dayanışma yaşatır.

Kübra ÇİM

Herkese merhaba, ben Prof. Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi, nam-ı diğer Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 3. yılına başlamak üzere olan bir acil tıpcıyım, asistan doktorum. Dört-beş sene pratisyen hekim olarak çalıştıktan sonra acilin beni ne kadar tamamladığını, ruhumu yansıttığını anladım ve yoluma acil tıp alanında uzman olarak devam etmek istediğime karar verdim. İtiraf edeyim ki hala her nöbet Okmeydanı kargaşasında bu kararımı bir kez daha sorguluyorum. Şaka bir yana acil dinamiktir, çabuk karar vermektir, hayat kurtarmaktır, aksiyon alanıdır. Boş zamanlarında gezme, akademik çalışma yapmak için zaman fırsattır vs vs.... Acili seviyorum.

ATAS 2023

ASİSTAN HEKİMLERİN EĞLENEREK BİLGİLERİNİ TAZELEDİĞİ EŞŞİZ PLATFORM

Herkese merhaba, bu kez bir gezi yazısı ile değil, camiamızı ilgilendiren güzel bir organizasyon haberi ile aranızdayım.

Bildiğiniz üzere veya ilk kez duyup sizde merak uyandıracığından emin olduğum ATAS 2023'ü yeni geçirdik.

Peki nedir bu ATAS?

Derneğimiz TATD ve ATAB (Acil Tıp Asistan Birliği) destekleriyle her yıl düzenlenen ve bu yıl tam tamına 16. sınıf düzenlemekten gurur duyduğumuz Acil Tıp Asistan Sempozyumu için Şile Doğa Tatil Köyü'nde olduk.

Eğlenirken öğrendiğimiz, bir kongreden ziyade sempozyum havasında, hem nöbet yorgunluğunu bir nebze olsun üzerimizden atıp doğayla baş başa kaldığımız, sevdiğimiz, gördüğümüz, camiamızdan yeni meslektaşlarla tanıştığımız, eğlenceli ve dopdolu bir organizasyon olduğunu da söylemeden edemeyeceğim.

Düzenleme komitesi olarak aylar öncesinden hazırlıklara başladık. Geçen yılki ATAS'ta hak kazandığımız ev sahipliğimizde herkese verimli bir 4 gün geçirmek için zaman zaman zoom üzerinden toplantılarla, kah yer ve mekan keşfi, kah sosyal medya üzerinden hummalı bir iş birliği içinde

organizasyonumuzu düzenlemenin haklı gururunu yaşıyoruz.

Başta düzenleme komitesi başkanı Dr. Furkan Yakın'a, destekleri için TATD Yönetim Kurulu başkanı Prof. Dr. Serkan Yılmaz ve tüm Yönetim Kurulu üyelerine, ATAS İstanbul'un bu kadar harika geçmesinde desteklerini esirgemeyen Prof. Dr. Haldun Akoğlu, Prof. Dr. Serkan Emre Eroğlu, Prof. Dr. Sezgin Sarıkaya, Dr. Öğrt. Üyesi M. Ferudun Çelikmen ve Doç. Dr. Özgür Dikme hocalarına ve tabii ki sosyal etkinlikler, organizasyon ve teknik konularda mükemmeli yakalamak için canla başla çalışan Cansu Tırış,

Merve Özbek, Hikmet Kılınc, Hilal Körelçiner, Ramazan Bakar ve tüm asistan arkadaşlarıma (burada unuttuğum isim var mı??) emeklerinden ötürü ayrıca teşekkür ediyorum.

ATAS'ta neler yaptık?

İstanbul'un şehir keşmekeşinden uzak, denize sıfır ilçesi Şile'de, yeşillikler içindeki Doğa Tatil Köyü bu iş için biçilmiş kaftan görevini gördü. Kimimiz sabah kalkıp uzun uzun yürüyüşler yaptık, kimimiz havuz başında güneşi selamladık.

Her gün yaklaşık öğle yemeğine kadar bilgilerimizi tazeledik, her günkü oturumda farklı konular, farklı konuşmacılar bizleri onurlandırdı. Gündemimiz "Metropol Acilleri" idi.

Maalesef ki yaşadığımız 6 Şubat depremi üzerine konumuzun ne kadar da gerekli olduğunu bir kez daha üzülererek kabul ettik. Travma acillerinden, doğal afetlere, nükleer saldırı durumundaki saha emniyetinden ve acil yaklaşımdan, biyolojik saldırılara kadar pek çok sunum dinledik. Açılış panelinde hocalarımız Prof. Dr. Serkan Yılmaz, Doç. Dr. Funda Karbek Akarca, Doç. Dr. Onur Karakayalı, Dr. Öğrt. Üyesi M. Ferudun Çelikmen ve Uzm. Dr. Özgür Çevrim'in ağızından 6 Şubat depremine dair saha deneyimlerini birinci ağızlardan dinleme fırsatımız oldu. Bir

“Çok eğlendik, Çok dinlendik”

daha böyle büyük bir felaketi yaşamamayı diliyor, öncelikle bölgede depremde etkilenen vatandaşlarımıza geçmiş olsun ve vefat edenlere başsağlığı dilekelerimizi can-ı gönülden iletiyoruz.

Bölgeye akın akın koşan meslektaşlarımıza ve depremde kendisi/ailesi/sevdikleri etkilenmesine rağmen hala yaralıları, hastalara canla başla sahip çıkıp, zor şartlarda hekimliğin en güzel örneklerini bize gösteren, yaşatan doktorlarımıza da teşekkürü borç biliriz.

Gelelim biraz da isin sosyal kısmına; ATAS programımız 4 gün boyunca dolu dolu eğlence ile geçti. İlk akşam gerçekleşen mangal partimiz 90'lar şarkıları eşliğinde başladı. Ardından eğlenenin dozu arttı mı arttı, orası eğlenenlere kaldı:)

İkinci gün sabah oturumları ardından TATDOĞA önderliğinde saha çalışmalarımız vardı. Ekiplere ayrılıp düzenlenen platformlarda hastalarımızı bulup, travma tahtasına sabitleyip, sabunlu kaygan platformdan düşürmeden geçirip, engelleri aşip hastayı varış noktasına taşıdık.

“Mottomuz: eğlence en çok da en fazla yorulanın hakkıdır”

Gerçekten çok eğlenceli idi hem yarışan ekipler hem de biz izleyiciler için.

Bu güzel etkinlik için TATDOĞA, UMKE ve YÜDAK ekiplerine sonsuz teşekkürler.

İkinci günün akşamında Boğaz turumuz vardı. Teknede hem güzel İstanbul'u seyredaldık hem de çok eğlendik. Acillerimizde yorulduğumuz doğrudur, ama eğlenmeyi ve dinlenmeyi de ihmal etmemek lazım.

Üçüncü günün akşamında düzenlenen yarışmalarda dereceye giren arkadaşlarımıza ödülleri sunduktan sonra Gala yemeğimizi Rule Out konseri ile taçlandırdık. Şarkıları ile herkesi coşturup, yeri göğü inletti. 3 doktor 1 mühendisten oluşan Rule Out Band'i daha önce dinlemediyseniz bu bizi çok üzer, bir sonraki konseri kaçırmayın deriz:)

Sempozyumun 3. Gününde divan kurulu, ATAB yönetim kurulu ve 17. ATAS için seçimimiz oldu. Tüm asistan arkadaşlarımızla oradaydık. Heyecanlı bir bekleyişi çünkü tüm bu ATAS hazırlık sürecimiz boyunca aday arkadaşların vaatlerini, hem 17.ATAS için ev sahipliği yapmak isteyen aday klinikleri hem de ATAB yönetim kurulu adaylarını sosyal medya aracılığı ile sosyal medya ekibi olarak duyurmuştuk.

Hepsinin ne kadar heyecanla ve şevkle bu işi istediklerini bildiğimiz için sonucu da aynı merakla bekledik. 17:00 gibi başlayan divan seçimleri ile 17. ATAS için Samsun hak kazandı, ardından da önceden belirlenen ATAB yönetim kurulu adaylarımızdan yapılan demokratik seçimle yeni yönetim kurulu üyelerimiz belirlenmiş oldu. Hepsini bir kez de buradan tebrik ediyor ve asistan arkadaşlarımızın sesini duyurmaya, "acilcinin sesi" olmaya, TATD bünyesinde çok güzel işler yapmaya duydukları hevesten dolayı şükranla takdir ediyorum. Çok güzel işler göreceğimize eminim...

Dört gün ne çabuk geçti diyor insan. Seneye ATAS 2024 ile Samsun'dayız. Samsun ekibinin hazırlıklara şimdiden başladığına ve heyecanlarını kontrol etmeye çalışıklarına eminim. Çünkü bu organizasyonun bir parçası olmak kendi adıma çok büyük mutluluk ve şahane bir tecrübeydi.

Yıllardır TATD'deki hocalarımız, abilerimiz, ablalarımız tarafından düzenlenen kongrelere katılıp, işin arka planını çok merak ederdim. Nasıl hummalı bir çalışma geçirdiklerini ve bir gün bu ekibin içinde olabilmek için can atardım. Ufak da olsa bir yerlerden başladık. Eline su dökemeyeceğimiz büyüklerimize bir kez de huzurlarınızda teşekkür etmek istiyorum.

Nice güzel etkinliklerde görüşmek üzere...

iyi ki varsın TATD, iyi ki varsın ATAB, nice ATAS'lara...

Sevilay Karaduman

Sevilay Karaduman, 1990-1996 yıllarında DEÜTF de üniversite eğitimini tamamlayıp, arkasından aynı üniversitede Acil Tıp ihtisası yaptı. Halen İzmir Özel Kent Hastanesinde Acil Tıp uzmanı olarak çalışıyor. İş hayatı dışında farklı rotalara ve kültürlere seyahat, spiritüel eğitimler, spor, sağlıklı ve doğal ürünlerle beslenme ile mutfak atölyelerine vakit ayırıyor. *Instagram: sevilay_karaduman*

DOĞANIN EN GÜZEL HALİ: ALASKA

Amerika'nın yüzölçümü en büyük olmasına karşın en az nüfus yoğunluğuna sahip eyaleti olan Alaska'da geçmişte Eskimoların, Kızılderililerin ve Aleutların yaşadığı düşünülüyor. 1784 yılından itibaren kürk ticareti için bölgeye Ruslar gelmeye başlıyor ve böylece Alaska, Rusya'ya bağlı bir toprak parçasına dönüşüyor.

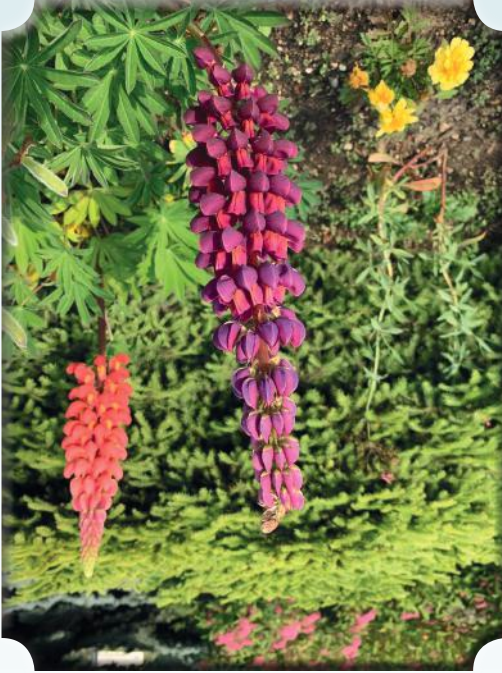

“Eskimo bebekleri kadar Matruskalar da ünlü”

Nihayetinde 1867 yılında ABD ile Rusya İmparatorluğu arasında imzalanan bir anlaşma ile 7,2 milyar dolara satılarak, ABD topraklarına dâhil oluyor. Çok uzun süredir ABD eyaleti olmasına rağmen halen Rusların izleri küçük Alaska kasabalarında görülebiliyor. Hediyeelik eşya dükkânların da Eskimo bebekler kadar Rusların Matruska bebekleri de satılıyor.

“En düşük suç oranı Alaska'da...”

1959 senesinde Amerika'nın 49. eyaleti ilan edilen Alaska zorlu iklim koşullarına rağmen zengin petrol rezervleri (ABD petrollerinin %25'i Alaska'dan çıkarılıyor), altın kaynakları ve doğal gaz gibi yer altı kaynaklarına sahip. Halen Amerika'da en düşük suç oranına sahip olan yer olmasıyla biliniyor.

Alaska oldukça zengin bir bitki örtüsü çeşitliliğine sahiptir. Çimen, diken, kara yosunundan oluşan küçük bitkiler ile tundra adı verilen çalılıklar bölgenin geneline kaplamış vaziyettedir. Alaska topraklarının neredeyse %30'u gür ormanlarla kaplıdır. Ladin, kayın, karaçam ve akçakavak ağaçlarından oluşan bu ormanlar sayesinde bölgede çok sayıda yaban hayvanı kendisine yaşam ortamı buluyor. Ren geyiği, dağ keçisi, Alaska ayısı en popüler olanlarıdır. Dünyanın en büyük somon üreticisi olan Alaska'nın denizlerinde yalnız somon değil ayı balığı, ırmak alabalığı, karides, kral yengeci, midye, morina, kalkan da yaşıyor.

“Alaska mutfağının vazgeçilmezi Yabanmersini”

Alaska mutfağında mutlaka somon, kral yengeci ve geyik eti tatmanız gerekli lezzetlerin başında geliyor. İtiraf etmeliyim ki ne kadar denersem deneyim Alaska somonu beni pek de memnun etmedi. Daha leziz ve sulu olmasını bekliyordum nedense. Ama kral yengeci muhteşem bir tat ve ödenen yüksek rakamı sonuna kadar hak ediyor. Denenmesi gereken diğer bir lezzet de pek çok türü olan yabanmersinleridir. Hemen her şeye süper besin olan yabanmersinini katıyorlar. Pastalar, kurabiyeler, reçeller, soslar...

Alaska ile Türkiye arasında 12 saatlik bir fark bulunuyor. Zaman farkı fazla, mesafe ise daha da fazla. En kolay Seattle (ABD) ya da Vancouver'a (Kanada) uçarak, buralardan kalkan gemi turları ile Alaska'yı gezebilirsiniz. Havanın nispeten daha yumuşak olduğu Haziran ile Ağustos ayları en uygun dönemler.

Ben Temmuzda Vancouver' den Majestic Princess gemisi ile yola çıktım. Oldukça büyük ve konforlu bir gemiydi. Aslında gemi yolculukları ileri yaşlarda yapmayı planladığım bir seyahat tarzıydı. Ta ki Alaska'ya kadar...

Bu bölgeyi en güzel ve konforlu şekilde gezmenin yolu GEMİ yolculuğu... İlk durağımız kartallar bölgesi olarak bilinen Ketchikan (Keçikin) limanı oldu. Halkın büyük çoğunluğu balıkçılık yaparak geçimini sağlıyor. Dünyanın somon başkenti

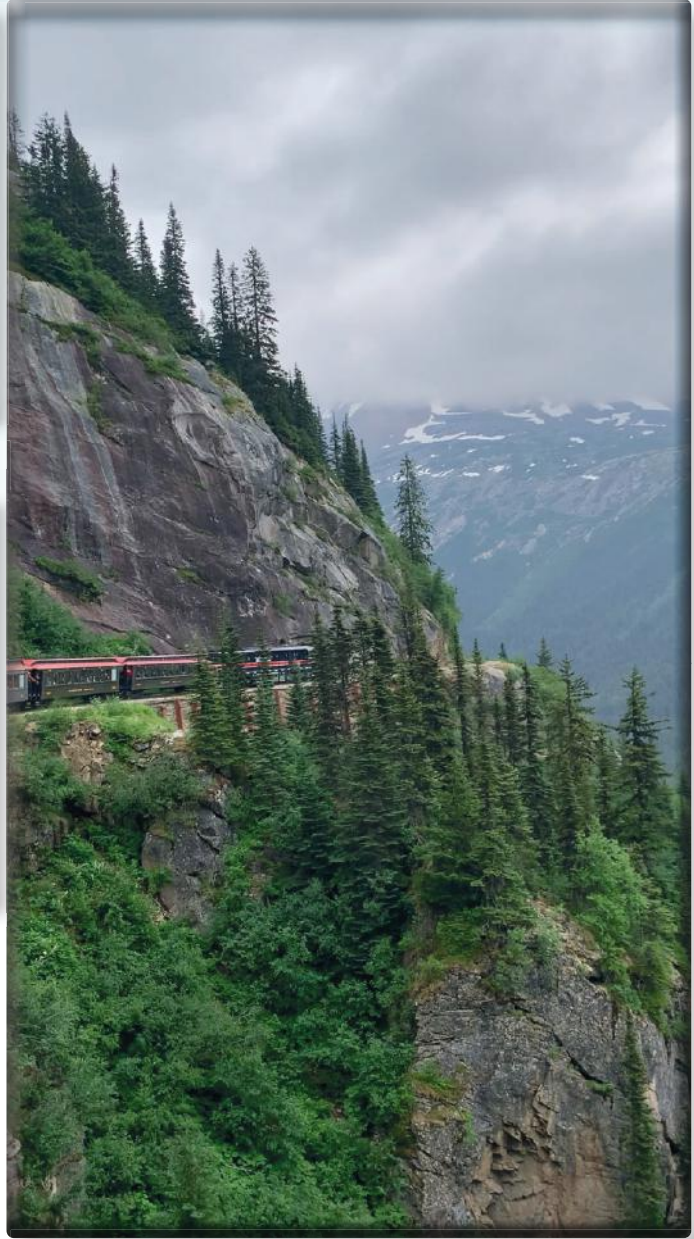
olarak da tanınıyor. O yüzden burada somon tadabilirsiniz. Büyük bir totem parkına sahip olması da turistlerin ilgi odağı olmasını sağlıyor. Benim en beğendiğim yer şehrin merkezinde dar bir nehir kanalında kazıkların üzerine oturtulmuş sevimli, renk renk evlerden oluşan Greek caddesi oldu. Şuan küçük kafeler, hediyelik eşya dükkânları ile dolu olan bu ufak yer eskiden genelevlerin olduğu bir caddeymiş. Ketchikan; Alaskanın üçüncü büyük şehri olsa da bence açık ara en güzel yerleşim yeri.

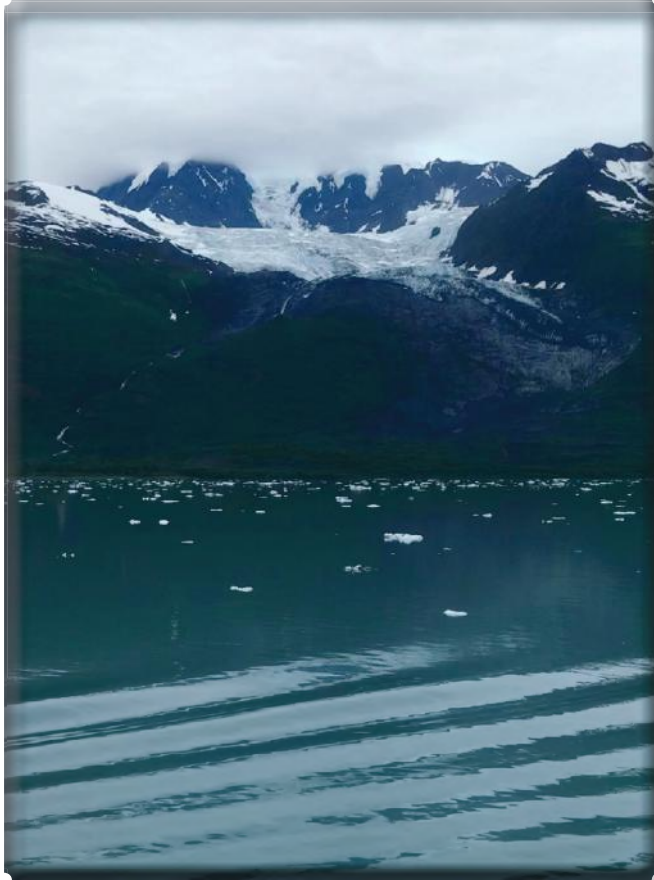
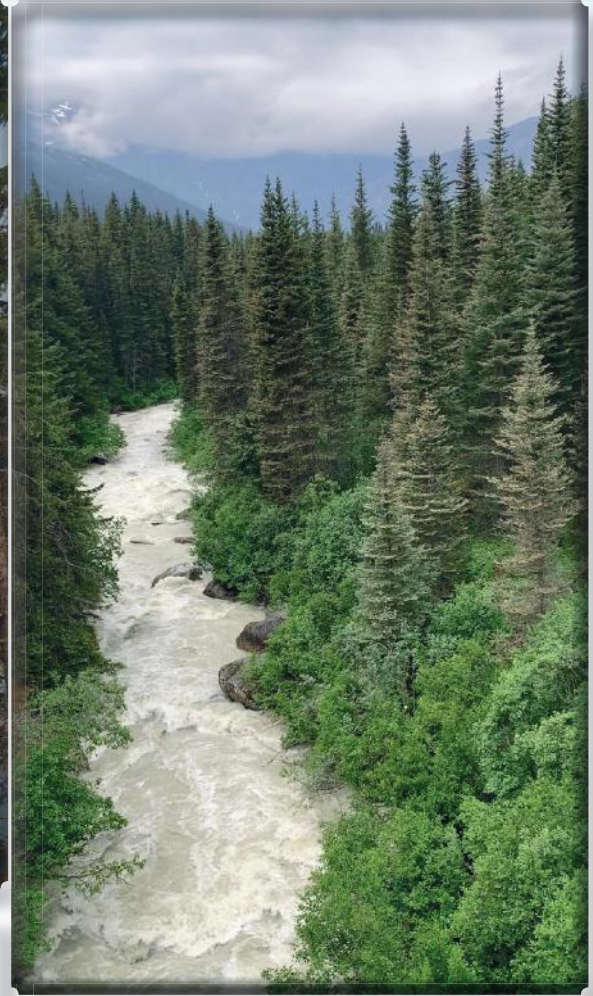

Diğer bir durak noktamız başkent Juneau oldu elbette. Başkent demek zorlandırca kadar küçük bir yer olsa da sevimli bir şehir. Mendenhall buzulu ve şelalesi görülecek yerler listesinde ilk sıralarda yerini alıyor. Daha önce Alaska'ya gitmiş bir arkadaşım kral yengeçleri anlata anlata bitirememişti. Dolayısı ile geminin durduğu her nokta benim için kral yengeç tatmak için fırsat noktasına dönüştü.

“Kuzeyde hava soğuk ama insanlar sıcakkanlı”

Ertesi gün gemimiz Skagway limanına yanaştı. Kuzeye gittikçe kasabalar daha bir soğuk, daha bir sıradanlaşsa da insanlar oldukça sıcakkanlıydı. Burada 19. yüzyılın sonlarından beri çalışan eski bir trenle doğanın içinde yukarılara tırmandık. White Pass zirvesi ve Yukon bölgesini gördük. Buzullar, şelaleler ve muhteşem ormanların içinde yolculuk yaptık. Yavaş ve çok eski bir tren olsa da oldukça nostaljikti.

Sonraki 2 gün boyunca muhteşem manzaralar eşliğinde denizde seyredildi. Glacier Bay Ulusal Park ve College Fiyordlarından geçildi .Gerçekten insanın soluğunu kesen manzaralardı .Bu muhteşem belgeselin içinde yer almak, Dünyamızın insanı hipnotize eden güzelliğini izlemek ,kırılan buzulların sesini duymak)nasıl hüzün içeren bir ses (apayrı duygular selinde kaybolmama sebep oldu. Dünyanın en güzel hali Alaska ,bana bir kez daha biz insanların bu dünyanın misafirleri olduğumuzu ve tüm varlıklarla burayı paylaştığımızı ,sahibi olmadığımızı ,asla da olamayacağımızı hatırlattı.

“En büyük şehri: Anchorage”

Nihayetinde Alaska'nın en büyük şehri ki gerçekten şehir diyebiliriz Anchorage'ye geldik. Alışveriş merkezleri, gece hayatı olan bir şehir. Böyle dediğime bakmayın gene de burayı mini şehir olarak düşünün. ABD' nin her yerinden buraya uçuş var. Direk buraya da gelebilirsiniz. Ama gemi yolculuğu yapmazsanız, buzulları görmezseniz, bence Alaska'yı görmüş sayılmazsınız. Anchorage çok ruhu olan bir şehir değil. Küçük olsa da diğer şehirler daha sevimliydi ve tarzları vardı. Tüm mekânlar çok kasvetli, karanlık, küçücük pencereleri var. Çetin hava şartları her şekilde yaşama sirayet etmiş.

Bu şehirde gemi yolcuğum son buluyor. Princess gemisi ile bağlantılı bir tur olan ve yaklaşık 8 saat süren Anchorage-Denali Milli Park tren yolculuğu ile Alaska'nın iç kesimlerine seyahate başlıyorum artık. Bu yıllardır hayalini kurduğum bir yolculuk. Alaska seyahatimin en güzel deneyimlerimden birini bu tren yolcuğu oluşturuyor.

Tepesi tamamen camla kaplı olan tren, manzarayı mümkün olduğunca sindirmenize olanak veren bir hızda ilerliyor. Göller, ormanlar, çiçekler, doğanın renk cümbüşü arasında muhteşem bir seyahat...

Sekiz saati gözümü kırpmadan etrafı hayran hayran izleyerek geçirdim. Hatta bittiğinde sekiz saat sürdüğünü hiç algılamamıştım. Çok yüksek konfora sahip olan trenin esas hizmeti elbette sunduğu görsel şölendi.

Denali Milli Parkı oldukça büyük bir alanı kapsıyor. Buradaki programda iki ayrı noktada kaldım. Doğaya uyumlu bir o kadar fonksiyonel ağaç kulübelerde iki gün konakladım. Gruplarla orman yürüyüşlerine katıldım ve geyikleri, yerel koyunları, kuşları gözleme şansım oldu. İki günün sonunda Anchorage üzerinden dönüş yoluna başladım.

Şurası kesin ki Alaska hayatımda gördüğüm en etkileyici ve en yapayalnız doğaya sahipti. Oldukça ihtişamlı bu doğaya sonsuz bir saygı hissetmemek mümkün değil. Hafızamda güzel anılar, cebimde yeni deneyimler, elimde fotoğraflarla güzel memleketime, evime, işime, sevdiğime döndüm.

Halil Emre KOYUNCUOĞLU

2015 yılında Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldum. 1-2 yıl Tıp'ın farklı alanlarında deneyim ve tecrübe kazandıktan sonra 2017 yılında gönül verdiğim Acil Tıp alanında asistan hekim olarak Gazi Üniversitesinde eğitim hayatıma devam ettim. 2021 yılında Uzman doktor olarak Gazi Üniversitesi hayatıma nokta koydum. Şu an Sincan Dr. Nafiz Körez Devlet Hastanesinde acil tıp uzmanı olarak çalışmaya devam etmekteyim.

Bilginin Işığı

Şükrü Sunay Akın, şair, yazar, gazeteci, araştırmacı ve tiyatro oyuncusu. 1962'de Trabzon'un Ortahisar ilçesinde doğmuş. İlk şiirini yedi yaşında yazmış. Uzun süredir kendi yazdığı tek kişilik oyunları ile sevenlerinin karşısına çıkıyor. 2005'de İstanbul'da uzun süredir hayalini kurduğu Oyuncak Müzesi'ni açtı. Sevgili Sunay Akın bizi kırmadı ve Türkiye Acil Tıp Kongresi'nde bizlerle buluşmayı kabul etti. Harika bir gösterinin ardından tüm yorgunluğuna rağmen sorularımızı yanıtlamayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Biz Türk hekimleri olarak son zamanlarda yaşadıklarımızla kendimizi birazcık yetim hissediyoruz. Pandemide en ön sıralarda savaşan hekim grubu acil tıp hekimleriydi diyebiliriz. Ama yine de son zamanlarda malum şiddet olayları olsun halk ile meslek grubumuz arasında bir iletişimsizlik ve kopukluk yaşanmakta. Sizin bu konudaki fikirlerinizi merak etmekteyiz.

Tüm bu söylediklerinizin nedeni benim 18. yaş günüm. 12 Eylül 1980'de 18 yaşındaydım ve o gün darbe oldu. Neydi 12 Eylül darbesi? Cumhuriyetin öne çıkarttığı ki cumhuriyetten önce de biriken o damlaların bir bilgi seli ile Anadolu'da her yere ulaşması. Bilgisizliğin kurak coğrafyasını

bereketli bir hale getirmesi. Cumhuriyet buydu. Neler görüyoruz baktığımız zaman 12 Eylül 1980 darbesine kadar. 7000'e yakın üreten, bilgiyi Anadolu'nun her kösesine taşıyan öğretmen ve onların yetiştirdiği öğrenciler vardı. Aydınlanan bir Türkiye varken birden 12 Eylül darbesi ile bilgi düşmanlığı başladı. Öğretmenler, mühendisler, hekimler, yazarlar, sanatçılar, okuyan aydın insanlar fişlendi bu darbeye. Bu darbenin yapıma nedeni bu kurak ve çorak bilgi düşmanlığına Türkiye'yi taşımaktı. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti emperyalizmi yenerek kurulan ilk devlettir.

"Bağımsız Türkiye Cumhuriyeti bilgi toplumu üzerinde yükselmelidir."

Mustafa Kemal Atatürk "Ordular ilk hedefiniz Akdeniz, İleri!" dememiştir. O söz şöyle başlar. TBMM orduları ... Bakın ikisi aynı şey değildir. Yani ordular ben demekse TBMM orduları biz demektir. Önce kongreler yapılmış kongrenin delegeleri ile meclis kurulmuş o meclisin kararları ile Kurtuluş Savaşı yapılmıştır. Dünya tarihinde bunu yapan ve başarıya ulaşan tek devletiz. Sonrası bilginin egemen olduğu bir Cumhuriyet. Sonrası darbe ile bugünkü sözünü ettiğimiz aydın insanların ki - onların en ön sıralarında hekimler gelir - dışlandığı, hedef gösterildiği, şiddete maruz kaldığı bir Türkiye. Bu bilgi düşmanlığıdır. Bugün bağımsızlık bilgi toplumu olmakla eşdeğerdir. Öğretmen, hekim bunun simgesidir. Ve onların sivil toplum örgütleri. Ama bu değerler giderek erozyona uğramıştır ve bugün sizin dediğiniz içler acısı duruma dönüşmüştür Türkiye. Türkiye bu karanlığa birdenbire itilmedi. Kolay da değildi bu karanlığa itilmesi. Hala da başaramadılar. Başardılar mı? Hayır hayır. Farklı düşünmek bizi daha zengin kılar. Her farklı düşünce bir enstrümandır. Farklı farklı düşünmemiz bizi güçlendirir. Farklı düşünmekte bir kötülük yoktur. Tam tersi güzellik ve zenginlik var.

Parası ile genelde söz konusu olan bir mesleğimiz ama gerçekler biraz farklı. Sizin bu konudaki fikirleriniz nelerdir?

"Doktorluk en büyük sanat dalıdır."

İlk soruda da meslek dediniz hayır doktorluk sanattır hem de en büyük sanat dalıdır. Salgın hastalık günlerinde ne gördük? Konser salonları boş, tiyatro salonları boş, kitap fuarları boş. Her

şey boş. Her şey durdu. Ne bekledik? En büyük sanatçıyı bekledik gelsin insanı kurtarsın. Çünkü her sanat eser karşısında insan ister. Bu meslek değildir. Bir ressam bir şair bir müzisyen emeğinin bir karşılığı vardır.

Bugün yurtdışından gelecek 2-3 dergiye abone olacak gücü var mı hekimin? Yok. İşte parayı konuşmak bu. Ben şimdi parayı mı konuşuyorum? Hayır. Ben parayı konuşmuyorum. Bir hekimin kendini geliştirecek, daha iyiye geleceğe hazırlaması için gerekli olan donanımından söz ediyorum. Bu işin iş güvencesi var, ev güvencesi var, özlük hakları var, çocuğunu ailesini geçindirme, onlarla bir arada huzurlu yaşam hakkı var. Bunlardan söz ediyorum. Haklarından söz ediyorum.

"Önemli olan para değil ,kendini güvende ve mutlu hissetmektir önemli olan"

Nedir para? Para elimizin kiri. Parayı konuşmuyoruz ki olması gerekeni söylüyoruz. Daha sağlıklı bir toplum için, eğer hekim kendini güvende ve mutlu hissetmiyorsa yaptığı bu sanatından dolayı o zaman sağlıklı bir toplumdan söz edemeyiz. Öğretmenler için de geçerlidir bu. Aydın sınıftır bir toplumu yöneten. Aydın sınıfını sömürürsen aydın sınıfını baskılırsan aydın sınıfını köleleştirirsen kendi geleceğini karartırsın. Benim için hekim ve para budur. Her alanda böyledir. Sanatçı için de böyledir. Ben hiçbir zaman para için yazmadım bir metnimi. Para için oturmam daktilonun başına. Sizler beyaz önlüğünüzü stetoskopunuzu para için giyip takmıyorsunuz. En kötü hekim bile bunu yapmaz.

Vallahi yapmaz. Hedef gösteriliyor hekimler: Çünkü düşünen insan ve bilgi hedef gösteriliyor.

Hekimlere uygulanan şiddet ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Birkaç yıl önce bir gazeteden beni aradılar. Hocam bir soru soracağız. Yanıtınızı ön sayfada yayınlayacağız. Sizin dışınızda dört kişiye daha soruyoruz. Sizlerin düşüncelerinize ön sayfada yer vereceğiz. Ben de dedim ki beni arayıp rahatsız etmeyin. Söylüyorum, gazeteyi alıyorum, bakıyorum ki basmıyorsunuz.

Soru şu: Aziz Sancar bir Türk hekimi, Nobel ödülü aldı? Bu konudaki düşünceleriniz nedir? Gurur duyduğum bir Türk hekimin Nobel kazanmasından. Her akli başından insan gibi. Ama unutmayalım ki o güzel insan başka bir ülkenin kendine tanıdığı olanaklarla bunu başardı. **Eğer o değerli hocamızı kendi ülkesinde hekimlik yapsaydı gazetenizde Nobel kazanan değil hasta yakınının dövdüğü ya da öldürdüğü hekim olarak yer alacaktı. Bunu okumadınız neden? Çünkü basmadılar?**

Tıp fakültesinde duyduğum ironik bir cümle vardı. "Tıp fakültesinden her şey çıkar arada bir de doktor çıkar." Biz hekim camiası olarak işimiz dışında farklı alanlarda olmayı, ilgilenmeyi, hobiler edinmeyi seven bir grubuz. Siz de Oyuncak Müzesi'nin kurucusu ve ülkemizin değerli koleksiyonerlerinden birisiniz. Bu konuda bize vermek isteyeceğiniz tavsiyeler var mıdır?

"Hekim sanatın her alanı ile ilgilidir."

Tıp fakültesinden her şey çıkar arada bir de doktor çıkar" ironisi doğrudur. Çünkü hekim entelektüel, bilge insandır. Çünkü sanatın her alanı ile ilgilidir. Gerçekten öyledir. Çünkü bilim ve sanat bir kuşun iki kanadı gibi. Ben sanatçıyım. Bilimle ilgilenmiyorum mu sanıyorsunuz? Yapay zekayı Cern'i sürekli takip etmekteyim. Küresel ısınma, iklim krizi konusunda bilim insanları neler tartışıyor? Öyle bir okuyorum öyle bir merak ediyorum ki. Bu yüzden hepimiz aynıyız bu konuda. Bu yüzden hekimler gerçekten sanata en duyarlı insanlardır. Birbirine zıt şeyler değildir. Ama bizde lisede başlar edebiyat kolu mu fen kolu mu? Ne alakası var? Matematik mi fen mi edebiyat mı? Türkçeyi bilmeden bir matematik sorusunu çözemezsin ki. Çünkü yanıt sorunun içindedir. Soruyu anlamadıktan sonra gideceğin bir yol olamaz ki matematikte. Dilin gramer yapısının matematik olduğunu bilmezsen konuşmaz kendini anlatamazsın.

"Müzeler korumacılık düşüncesinin göstergesidir."

Koleksiyonerlik çok önemlidir. Çünkü korumacılık düşüncesidir koleksiyonerlik. Bir ülke müzeleri varsa korumacılık düşüncesine sahiptir. Paris'te çok eski bir evi yıkıp yerine bir beton bina yapamıyorsan bunun nedeni müzelerdir. O müzeleri yık Paris yerle bir olur. Ya da Londra'da High Park'ta sincabın kuyruğunu çekemiyorsan bunun nedeni British müzesidir. Korumacılıktır.

Keşke bugün tıp müzeleri, eczacılık müzeleri çok çok fazla olsa. Örneğin Çanakkale’de müzeleri gezerken oradaki veteriner hekimlerin hiçbirisine rastlamazsınız. Ama savaş başlamadan aylar öncesinde yüzlerce deveyi, atı, katırı, eşeği getirip onlara bakarak onların sağlıklı olmasını sağlayarak o siperleri kazan, tonlarca topları çekip yerleştiren, veteriner hekimlerdir. Nerde onlar? Hiçbirini bilen yok. Onlar zaferin ilk adımıydı. Çağdaş tıp sanatını anlatan güzel müzelere ihtiyacımız var. Koleksiyon yapın. Ne biriktirdiğinizin bir önemi yok. Korumacılık güzeldir ve onlara baktıkça dokundukça mutlu olursunuz.

Yorucu bir günün ardından bizi kırmadığınız ve bu güzel sohbetiniz için çok teşekkür ederim. Son olarak acil tıp camiasına söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

“İnsan hayatın bir yerde son bulacağını kabullenmeli”

Ben acil servisleri çok seviyorum. Oraya gittiğim zaman iyi ki varsınız diyorum her seferinde. Mesele oraya gelebilmek. Oraya geldikten sonra ne olup bittiği önemli değil. Sonuçta insan hayatın bir yerde son bulacağını bilmeli. **Yani ne bileyim bir kazada, bir köşede, çukurda, kalmaktansa geleyim acil servise de o ışığın altında o son nefesi sizlere bakarak sizlerin o çabasını görerek son nefesimi vereyim isterim. Beni kaybetmeniz de vazgeçmeyin. Doktorlarda kaybetmek**

yok. Siz devam edin. Ben her zaman derim. Çocuklarıma derim. Bana bir şey olursa doktora bir şey demeyin sakın ha! Sesinizi çıkartamazsınız. Kurban olun siz ona. Çünkü o gidecek başka bir hastaya bakacak.

“Kendini unutup hayat kurtarmaya çalışanlar sizsiniz”

Ben “O”yum. O bilginin ışığı ile hayat kurtarmaya çalışıyor. Ben hayatımı buna adadım. Hekim devam edecek. Uygarlık budur. Moralinizi sakın bozmayın sakın. Hata yapacağız tabi ki yapacağız. Pilotlar yapmıyor mu? Neler oluyor? Havaalanında kule yapmıyor mu? Sorun o değil. Mesele sorunu görüp tekrar çözüp üretmeye devam etmek. Durmak değil. Sen duramazsın. Sen öyle çekip oturamazsın. Durma hakkın yok. **Bir acil hekiminin akıl sağlığını koruması hiç kolay değil. Bütün hekimlerin zor da acil servis hekiminin daha da zor. Filmlerdeki helikopterden birini aşağı atarlar da insanı kurtarır ya o sizsiniz işte.**

Sevgili Okurlarımız,
Markamız "Ankara Nobel Tıp Kitabevleri" bağımsız bir kuruluş olup,
uluslararası bir yayınevi statüsündedir.

**Markamız ve kitabevimizin, isminde "Nobel" ismi geçen hiç bir
yayınevi ile herhangi bir bağı ve ortaklığı bulunmamaktadır.**

Yayın ve faaliyetlerinde web sitesinde bulunan 2012 Ankara Nobel
logosunu kullanmakla olan markamızın ismini ve logosunu taklit eden,
tüketiciyi bu suretle yanıltmaya çalışan kişi ve kurumlara itibar etmeyiniz.

Saygılarımızla
Ankara Nobel Tıp Kitabevleri Ltd. Şti.

**Ankara Nobel Tıp Kitabevleri
Uluslararası bir yayınevidir.**

www.ankaranobel.com
www.kurumsal.ankaranobel.com

**9th EURASIAN CONGRESS ON
EMERGENCY MEDICINE
TATKON “100th ANNIVERSARY”
NATIONAL CONGRESS
2nd ULTRASONOGRAPHY SYMPOSIUM IN
EMERGENCY AND CRITICAL CARE PATIENT**

EMERGENCY IS LIFE

